

EMEK YAYINLARI

DEMBİR DERGİSİ

Derleyen
Özkan Günal _ Emine Aytül Erol

Editör
Özkan Günal

Tasarım
Özkan Günal

SAYI-6
Haziran 2015

Ramazan

EMEK YAYINEVİ
Reyhan Mah. Cumhuriyet Cad. Doruk İşh. No:150 D:1B/38
Osmangazi BURSA
Tel : 0(224) 241 03 22

info@emekyayinevi.com
www.emekyayinevi.com

©2015 Emek Yayınevi
Eserin tüm yayın hakları Emek Yayınevi'ne aittir.
Yazılı izin olmadan kısmen veya tamamen hiçbir yolla kopya
edilemez, çoğaltılamaz ve dağıtılamaz.

Ücretsizdir, parayla satılmaz.

İÇİNDEKİLER

EDİTÖRDEN

Sayfa 5

Ey Kamil'an, Ey Arif'an, Ey Aşık'an, Ey Derviş'an, Ey Sadık'an, Ey Muhib'ban.

Bu dergi Halil İbrahim Baki Hz'nin gönlünden, gönlümüze ektiği mana zevklerinin, yine O'nun hizmetiyle yeşerip zuhura gelişindeki anlatımları içermektedir. Dergimizin altıncı sayısının konusu, **Ramazan**... Ramazan ayını mübarek yapan, içinde mübarek olanları barındırmasıdır. Bunlar, Oruç, Kadir Gecesi ve Bayram'dır.

AYIN KONUSU

Kadir gecesi... Sayfa 8

Kur-anı kerim de Bakara Suresi 185:

Ramazan ayı ki, insanlar için hidayete erdirici ve beyyineler ve Furkan olarak Kur'an, Hüda tarafından o ayın içinde indirildi. Artık içinizden kim bu aya şahit olursa o zaman onu, oruç tutarak geçirsin. Ve kim, hasta veya yolculukta olursa, o takdir de diğer günlerde tamamlanır. Allah sizin için kolaylık diler, zorluk dilemez. Sayıyı tamamlamanız ve sizi hidayet erdirdiği şeye karşılık Allah'ı tekbir etmeniz içindir. Umulur ki böylece siz şükredersiniz.

AYIN RÖPORTAJI

Sayfa 18

Dembir:

Dergimizin Haziran ayı konusu "Ramazan." Üç ayların sonuncusu olan Ramazan ayı diğer iki ayın aksine içerisinde kendisine has bir ibadet, Kur'an'da bin aydan daha hayırlı olduğu belirtilen Kadir gecesi ve bir de bayram barındırmakta. Bize bunun hikmetini biraz açar mısınız efendim?

SİZDEN GELENLER

Sayfa 32

"Siz o gecenin kadrini nereden bileceksiniz. Bin aydan daha hayırlıdır o gece"

denilmekte Kuran' da. Bir insan hayatının ortalama ömrü kadar bir süre, yaklaşık 83 yıldır bahsedilmekte diyor Efendi Babam. Allah'la alınan bir nefes Onunla yaşanan bir an, Allah'sız geçer bir ömürden daha hayırlıdır. Düşünebiliyor muyum bunun değerini?

**Namı Damperli
Halil İbrahim Baki Hz**

Aşıklık yolundaki tüm canlara selam olsun...

***Sevmenin adı Mecnun Sevilmenin adı Leyla'ysa,
Gönülleri birleştiren Muhabbet-i sevdaysa,
Takdir eden Mevla'ysa, Cümle cihan var oldu
Aşk-u sevdayı meşk için.***

EDİTÖRDEN

Ey Kamil'an, Ey Arif'an, Ey Aşık'an, Ey Derviş'an, Ey Sadık'an, Ey Muhib'ban.

Bu dergi Halil İbrahim Baki Hz'nin gönlünden, gönlümüze ektiği mana zevklerinin, yine O'nun hizmetiyle yeşerip zuhura gelişindeki anlatımları içermektedir. Dergimizin altıncı sayısının konusu, **Ramazan**... Ramazan ayını mübarek yapan, içinde mübarek olanları barındırmasıdır. Bunlar, Oruç, Kadir Gecesi ve Bayram'dır.

Çok önemli olan bu kutsiyetler Ramazan ayı içinde olduğundan dolayı Ramazan ayı kutsaldır, ismi başka bir ay olsaydı mesela ismine Ramazan değil de nazamar denilseydi, kutsal olan nazamar olurdu. Ramazan ayının İslam'dan öncede var olan bir ay olduğunu ve bu ayda insanların aynı şimdiki gibi oruç tuttuklarını da göz ardı etmeyelim. Buradan anlıyoruz ki Ramazan ayı İslam'dan önceki anlayışlarda da çok önemli bir aydı ve oruç tutmak inanılan Rab için kendimizden bir şeyler feda etmek adına çok değerliydi.

Şimdi, Ramazan ayı Hicri takvimde belirtilen,

1) Muharrem, 2) Safer, 3) Rebiülevvel, 4) Rebiülahir, 5) Cemazilevvel, 6) Cemazilahir 7) Receb, 8) Şaban, 9) Ramazan, 10) Şevval, 11) Zilkade, 12) Zilhicce.

şeklinde belirlenmiş on iki ayın dokuzuncu ayıdır. Bu ayda oruç tutulur. Oruç, İslam dininin beş şartından birisidir. Yılda bir ay, ramazan ayında, Rabbe kulluk ve ibadet amacıyla, tanyerinin ağarmağa başlamasından güneş batmasına kadar, niyetlenerek bir şey yiyip içmekten ve orucu bozan diğer hallerden nefsi uzak tutmak suretiyle tutulur. Orucun Arap dilindeki karşılığı "**savm**" kelimesi olup, bu kelime "**bir şeyden uzak durmak, kişinin kendini tutması ve engellemesi**" manalarına gelmektedir. Dikkat edilmesi gereken, sadece aç kalmış olmak değildir. Karnını doyuracak imkana sahip iken, su içecek imkana sahip iken yiyip içmemek de kendimizi birşeylerden uzak tutmanın içindedir lakin asıl olan nefsin tabi olup şirk bataklığından kendimizi uzak tutmaktır. Kendimizi nefsimize tabi olmaktan engellemektir. Nefsin isteklerini istemekten, nefsin sevdiklerini sevmekten, nefsin gördüklerini görmekten, işittiklerini işitmekten, zikrettiklerini zikretmekten kendini engelleyip uzak tutabiliyor musun? Cevabın hayır ise kendini sadece aç bırakmakla oruç tutulmuş olunmaz. Orucun hakikati halk görmekten Hak görmeye uruç etmektir.

İşte bunun başlangıcıdır nefsi emmare boyutundan uzak tutmak ve kendimizi emmare boyutuna düşmekten engellemek. Bizi halk görmek boyutunda tutan yaşamdan, anlayıştan, muhabbetten, zikirden, sevgiden kesilmektir oruç. Çünkü içinde bulunduğumuz anlayış değil mi bize, her nereye baksak kendisinin görüldüğünü beyan Rabbi görmek görmek yerine görülen sureti var zannı ile gösteren? Evet, görmek, baktığına yapılan yorumdur ve bizler dünyadan, nefsimizden yana oluşturduğumuz anlayış ile yorum yaptığımız için ve nefsimiz ikincil varlığın temeliyle ilahlığını yaşadığı için her gördüğümüzde iki gösteriyor yani görülene müstakillik anlamı yüklüyor. Bu sebeple iki bakıp iki görüyoruz. Şimdi, halka bakıp halk görmekten, halk denilenin Hakk'ın zahirliği olduğu idrakıyla halka bakıp Hak görmektir oruç. Bu görüşe erdiğimizde, Rab diye zikrettiğimiz yaratıcıyı halk olan kendi nefsimizde bilmeye başlarız ki bu nefsimizden Rabbi bilmek olan şahadet imanına ermemiz olur. devamında, iki sevgilinin buluşması olan nefsinden Rabbi bilmenin neşesi oluşur ki buna bayram denilmektedir.

Aşık ve maşuk, aşka buluşup bir olurlar. Bu birliktelik vuslat zevkini doğurur.

Aşk u niyazlarımla.

Kim aldı davetini o etti icabeti
Halis olsun niyeti La ilahe illallah

Sarıldı zikrullahı döndü yüce Allah'a
Varınca farzullahı La ilahe illallah

Tevhid-i Şuhutudur Vahdet-i vücudtur
Zatıyla hem mevcuttur La ilahe illallah

Salat-ı daimdir bunda Mevla kaimdir
Gece gündüz saimdir La ilahe illallah

Açılır arşı Rahman görünür sırrı suphan
Müminlere emrolan La ilahe illallah

Âşıkların bayramı Hüda olur seyranı
İki cihan devranı La ilahe illallah

İbrahim âşık oldu Mevlayı burda buldu
Tecellisiyle doldu La ilahe illallah

Halil İbrahim Baki

Aşk bayramına erdim
Aklımı kurban ettim.
Benliğimden de geçtim
Mübarek oldu şimdi.

Nefsimi zikretmekten
Sevmekten iştikten.
Kesildim, ben görmekten
Mübarek oldu şimdi.

Bağlandı fiillerim
Aktı tüm bildiklerim.
Fena buldu benliğim
Mübarek oldu şimdi.

Fakir **Halil**'e erdi
Görünen aşkın hali.
Taşıyor vuslat zevki
Mübarek oldu şimdi.

Fakir...

AYIN KONUSU

Kadir gecesi...

Kur-anı kerimde Bakara Suresi 185:

Ramazan ayı ki, insanlar için hidayete erdirici ve beyyineler ve Furkan olarak Kur'ân, Hüda tarafından o ayın içinde indirildi. Artık içinizden kim bu aya şahit olursa o zaman onu, oruç tutarak geçirsin. Ve kim, hasta veya yolculukta olursa, o takdir de diğer günlerde tamamlanır. Allah sizin için kolaylık diler, zorluk dilemez. Sayıyı tamamlamanız ve sizi hidayet erdirdiği şeye karşılık Allah'ı tekbir etmeniz içindir. Umulur ki böylece siz şükredersiniz.

Ramazan ayı ki insanlar için, gerçeği açıklayarak, imanı küfürden, ihlası riyadan, tevhide şirkten, hakkı bâtıldan, doğruyu eğriden, hayrı şerden, iyiyi kötüden, helalı haramdan ayırarak, Hakka ve hakikate davet edip, bu davetin icabının nasıl olacağını gösteren Kuran, hidayet edici Allah tarafından bu ayda, Muhammedi irfaniyet olarak anlayışlara sunulmuştur. Artık, kendisine bu davet ulaşan, bu davete uyup, kendisine sunulan irfaniyete uyup, kendisini nefis olarak ilahlaştırarak var görmekten arınma gayretinde olsun. Ve kim, Hakkı görmek yerine, Hakkı zikretmek yerine gaflete düşer de kendisini zikrederse, tövbe edip kendisine bildirdiğimiz zikre dönsün ve sıkı sarılsın. Siz zikrinize hizmet ile yaşantınızı sürdürürseniz, Allah'ın zikri, sizi nefsi emarenize esir olmaktan alı koyar. Allah'ın zikri, sizi Allah'a ulaştırarak olan değerli ve en zevkli ikramdır. Allah'a varmak, yaratılan için kendisine ikram edilen kuranı kerimin şükrüdür. Ayeti kerimeden, Kur'an'ın Ramazan ayında, inzal olduğunu anlamaktayız. Ramazan ayı oruç ayıdır ve oruç uruç etmek, uruç etmek ise halk görmekten, Hak görmeye yücelmek anlamına gelir.

Halk görmek,

Halk görmek, halkı Hak'tan ayrı müstakil varlığı var zannıyla bulunmaktır.
Halk görmek, kendimize varlık nispet etmektir.
Halk görmek, kendimizde ki ikilik ile bulunmaktır.
Halk görmek, nefsimizin esaretinde emanet olan değerleri sahiplenmektir.
Halk görmek, mahlûk gözüyle bakmaktır.
Halk görmek, şirkte ve küfürde ikilik ile yaşamaktır.
Halk görmek aslımızı nefsi emmarenizin hâkimiyetinde köle yapmaktır.

Hak görmek,

Her nereye nazar kılsak, suretin siretini görmektir.
Esmenin müsemmasını görmektir.
Varlığın varidatını görmek.
Hak ile Hak'ta olmaktır.
Şirkten, küfürden, ikilikten arınıp, tevhide yaşamaktır.

Mülkü, sahibine teslim etmektir.
Köle olan aslımızı hür bırakmaktır.
Nefsimizi, gönlümüze secde ettirip nefsimizi gönlümüzün zahiri yapmaktır.

Nefsimizi aslımızdan ayrı tutup, nefsimizi dünyadan bulaşan esfel sıfatlardan ve ilahlık iddiasından, dünyanın gelip geçici fani olucularına sevgi ve muhabbet beslemekten alıp paklayıp, ruhumuzun zuhuratı haline getirmek ise ancak uruç etmek olan esfelden alaya yücelmek ile olur.

Biz insanlar, geldiğimiz dünya boyutunda her ne kadar boş ve duru olarak gelmiş olsak bile yine bu dünyadan edindiğimiz esfele ait sıfatlar ile zahiri insan görünümü ama batını, nefsi emaresinin hâkimiyetinde köle olan canlı varlık olarak, emanetleri sahipleniriz. Ahzab suresi Ayet 72:

Muhakkak ki Biz, emaneti göklere, arza ve dağlara arz ettik. Onu yüklenmekten çekindiler ve ondan korktular. Ve insan onu yükledi. Muhakkak ki o çok zalimdir, çok cahildir.

denilmektedir. Nedir bu emanetler?

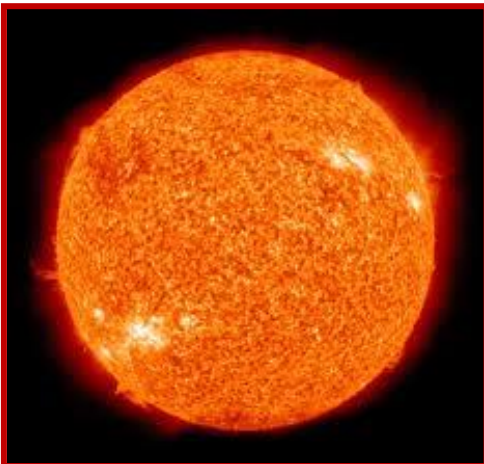
Emanetler, varlık denilen bütünlüğün içini dolduran unsurlardır. Varlık, Efal dir, bir işi yapabilmektir. Varlık Sıfat tır, bir işin yapılabilmesi için o fiil ile çalışan sıfatlarımızdır ve varlık vücut tur, sıfatlarımızın zuhur ettiği vücudumuzdur. Şimdi bir insan kendisini var edip, ilan ve ispat ettiği şeyleri gözlemlersek, ya da bir insana ben dediğin kendini anlat diye sorarsak bize, yaptığı işi, bilgisini, gücünü, görmesi gibi sıfatlarını ve vücudunu anlatacaktır. Ben dediğimiz bunlardır. Oysa bunlar bize, yaratan Allah'ın emanetleridir. Bu emanetlerin, göklere ve dağlara arz edilmesi, gökler ve dağlar olarak yaratılan eşya zikredilmektedir, Allah'ın kemal sıfatlar ile tecelliye gelişinde tecelli mahalli olmak için yaratılmamış olduklarına vurgudur. Ve insan onu yükledi derken, insanın yaratılışının zat mazharı, tecelligahı olarak gerçekleştirilmesidir. Mısri Niyazi Hz. bir beyitinde burasını şöyle anlatır.

***Hüsünü izhar eder bunca sıfat
Zatına insanı burhan eylemiş.***

***Hakk'ı istersen yürü insana bak
Şems-i zat yüzünde rahşan eylemiş.***

***Hak yüzü insan yüzünden görünür
Zat-ı Rahman şeklin insan eylemiş.***

Allah insandan tecelli eder, bu tecelli ise, efali, sıfatı, vücuduyla gerçekleşir. İşte insan, bu tecelli etme özelliği yani varlık olan değerleri sahiplenip, bu değerler ile kendisini tecellide görür ve kendisini ispat ederse, yine kendisine zulmetmiş olur. Zulüm, varlığı Hak ile mümkün iken, varlığım dediği ben, Hakk'ın tecellide aldığı esma ve giydiği beden iken Allah bize, biz olduğundan dolayı şah damarımızdan daha yakın iken bizim ondan ayrı zannı ile nefsi emmaremizin boyunduruğu altında yaşamamızdır. Kendimizi var zannından ve esfel sıfatlardan ilahi Aşk ile arınmadıkça, şirk te, ikilikte yaşarız ve bu hal ile yaptığımız ibadetler bile taklit ibadet olmakta kalır ve hatta bu ibadetler ile kendimize varlık verip kibirlenirsek, küfür aracı olurlar. Onların ibadetleri yüzlerine paçavra gibi vurulacaktır. Bizler, Mürşid-i Kamil nezaretinde hizmet ehli olup, Telkin edilen zikrullah ile katılmış kalbimizi yumuşatıp,

***Tevhidi efalde, nispet efulimize tövbe edip efali efali hakka tevhid edip,
Tevhidi sıfatta, nispet sıfatımıza tövbe edip sıfatı sıfatı hakka tevhid edip,
Tevhidi zatta, nispet vücudumuza tövbe edip vücudumuzu vücudu hakka tevhid edip,***

Kendimizi var görmekten, Allah'ta fena bulmaya ve yokluğumuzu tatma sonucu, nefsimize ölümü tattırmak ile Allah'ta yok olduğumuz için Allah'ın değerleriyle ziynetlendiğimizden, alaya yücelmiş oluruz.

Her şeye kadri yeten Rabbim, kedisine doğru yaptığımız yolculukta, bizdeki dünyadan bulaşan gayrıları helak ederek, bizim zannımızı ortadan kaldırmış olur. Bu ise kendimizde tecelli edenin Allah olduğunu, ben dediğimizin Allah'ın tecellisi olduğunu idrak etmemize ulaştırarak, bizim kendi kıyametimizin kopması gerçekleşmiş olur. Ben dediğimiz varlık hükümsüz kalır. İşte o zaman cenabı Allah yine bizden sorar. Mümin suresi Ayet 16:

O gün onlar meydana çıkarlar. Onların hiçbir şeyi Allah'a gizli kalmaz. Bugün mülk kimindir? Kahr olan tek Allah'ındır.

Cevap verecek bir ben kalmadığı için yine kendisi bizden cevap verir. İşte şimdi salık, sadakat ile teslimiyet ile sabır ile verdiği ikrara bağlı kalıp, eski alışkanlıklarını terk ederek, mahlûk gözüyle bakmayı bırakarak, her tecelliye eyvallah diyerek yürüdüğü seyri sülûk yolunun nihayetinde kadrine ermiş olur. Kadir gecesinin zevkini yaşıyor olur. Daha farklı yönleriyle açmak anlayışımızı genişletmek olur ki, anlayışımız genişledikçe, zevkimiz artar. Kur'anı kerimde Kadir suresi bize bu gerçeği bildirmek içindir.

KADR SURESİ

1. Şüphesiz, biz onu Kadir gecesinde indirdik.

Cenabı Allah Kur'anı Kerimi Kadir gecesinde indirdiğini beyan ediyor. Kur'an'ı Kerim ise, Allah'ın varlığının delili olup, insana kendisini yaratanı bildiren ve tanıtan bir kitaptır. Kur'an'ı Kerim, Muhammedi irfaniyetin kelam olarak tecellisidir. Dünyada ne var ise Kur'an'ı Kerimde belirtilmiş olup, insanın, insanca yaşamasının rehberidir. Din ve imandan yoksun olarak yaşayan insan, Allah'ı tanımadan yaşayan insan, cahilce, şirk ve küfür içerisinde yaşıyor. Kur'an'ı Kerimi okuyup anlamak ve yaşamak, bizi ikilikten arındırıp tevhit üzere yaşatacak olandır. Kitabın indirilmesi ise, Muhammedi irfaniyetin o insana sunulmasıdır. İnsan ancak sunulan irfaniyet ile aslına dönebilir. Bu cihetle bakıldığında Kur'an'ı Kerim ismiyle tanımladığımız aslında Âdem'dir, Kadir gecesinde inen Âdemiyettir.

2. Kadir gecesinin ne olduğunu sen nereden bileceksin!

Bu ibarede gece ile anlatılmak istenen vahdet zevkidir. Vahdet idrakimizde hâkim olduğunda, daha önce ayrı müstakil varlık verdiğimiz isimler ve suretler görülmez, suretin sireti ispata çıkmış olur. Zahir, batının yansıması olur. Nasıl ki, gece olduğunda karanlık gelir ve her eşyayı örter, akıl gözüyle görülmez kılar, işte aynen öyle. Vahdet akıl gözünü hükümsüz bırakıp, gönül gözünü açar ve kendisine tecelli eden Aşk ile âşık vasfını alan âşık, gönül gözüyle görmeye başlar. İşte bu görüş, bakılan eşyanın müsemmasını görmemize vesile olur hatta kedimizi bile göremeyiz, bizim aslımız ile kâinatın aslı tek olduğundan birliğe ulaşmış, batın olan aslımıza nazar kılındığından yaratılmışlık görülmez olur. Bu vahdet görüşü olan gönül görüşünü, kendisini var zannıyla bulunanlar göremezler ve vahdet zevkini bilemezler. Eşya gören, şekil suret görüp gördüklerine itibar edenler, gördüğü zahirin batınına ancak hayal tevhide ile zikrederler ki bu sebeple zikirleri Allah'a ulaşmaz.

3. Kadir gecesi bin aydan daha hayırlıdır.

Bin aydan maksat 83 yıl olup, bir insanın ortalama ömrüdür.

Burada ki, daha hayırlıdır beyanı, ömrümüzü vahdete

eremeyip her nereye nazar kılsak Hakk'ı göremeyip iki görerek, kendi ilahlığımızı yaşayarak geçirmemizin sonu hüsrana olmalıdır. Bu şekilde dünyanın zevki, sefası ve zenginliği, makamı, şöhreti üzerine yaşamaktansa sevgi ve muhabbetimizi, masiva'ya gelip geçici olanlara yöneltmektense, ilahi âşk ile âşık olup, ölmezden evvel ölüp vahdet deryasına dalmanın, Allah'ta fena bulmanın yaratılmış insan için en hayırlısı olmasıdır. Sen Allah'ta fena bulup yok ol ki Allah seni kendi varlığıyla ziynetlesin, en şerefli mahlûk olasın.

4. Melekler ve Ruh o gecede, Rablerinin izniyle her türlü iş için iner de iner.

Melekler diye kast edilen âşkın sıfatları olup, ruh ile kast edilen Hak tır. Kişi kendi varının aciziyetini, varlığın kendisi olan Allah'ı tanımak sonucu keşfedip, Hakkın tecellisi olarak yaratıldığı idrakiyle bulunmaya başladığında, vahdet zevkine ermiş, Hak zahir, kendisi Hakta batın olmuş olarak, Hak ile değerlenmiş olur ve sıfatlarından Hak tecelliye gelir. Hak ile olduğundan nazarında Hak olur, Hakk'ı müşahede eder. Daha önce kendisinde esfel olan mahlûk sıfatlar görülürken şimdi, ala sıfatlar görülür ve o kişi Hakk'a delil olur, ayet olur. O âşık, aşkın ete kemiğe bürünmüş hali olur.

5. O gece, tan yerinin ağarmasına kadar bir esenliktir.

Bu batınlık ise urucun tamamlanması ile yaşanmaya başlanan vuslatın neticesinde, nüzul olarak devam eder ve Hak o âşıktan halk olarak, âşığı kendisine elbise yapıp zahire çıkararak tecelliye gelmiş olur. Artık o bizim nazarımızda yine esma ve suret sahibi olarak görülür ama onun zahiri ruhunun yani maşuk Allah'ın görülür halidir ve o her daim Hak ile huzurdadır. Onda esfele ait değerler bulunmaz. **HU**.

Şimdi bizler kadir gecesini anlamak ve yaşayarak hakikatte kadrine ermek istiyorsak önce bize sunulanların kadrini bilmeliyiz. Ciddiyetinin farkında olup hak ettiği değeri vermeliyiz. Kutsal kitap olan Kur'an'ı Kerim, inanan her insan için baş tacıdır ve değerlidir, bu sebeple değerine layık şekilde özen gösterilmelidir. Kuran kerimi anlayacağımız bir dilde okumak ve bize sunduklarını, kendimizi yetiştirip anlar hale getirmek inananlar için farzdır.

İnsanın kendisini yaratana tanınması ve yakınlaşma sonucu dostluğuna ulaşması için lüzumludur. Yaratılanın, kendisini yaratana dost olmasından daha ala daha büyük zenginlik olamaz, kişi Kur'an'ı Kerim önderliğinde yaşamını düzenlediği vakit kendisi de yaşayan Kuran, Kuranı kerimin tecelli mekânı olur. O halde anlamamız gereken şudur ki, Kur'an'ı Kerim neden kutsaldır, onu kutsal yapan nedir?

Şimdi sağ elimize Kur'an'ı Kerim alalım, sol elimize de başka bir kitap, size, hangisi kutsal, hangisi sıradan diye sorsam, hiç şüphesiz Kur'an'ı Kerim dersiniz ve öyledir zaten. O halde, her ikisi de kitap olduğu halde, Kur'an'ı Kerimi kutsal yapan nedir?

Kur'an'ı Kerimi kutsal yapan içerisinde Hak kelamı olan, Hakkın delili olan ayetler bulunmasıdır.

Diğer sıradan kitap ta yazılı olanları silip o kitaba da ayetleri yazsak, daha önce sıradan olan kitap, kutsal olur mu? Amenna tabi ki kutsal olur.

O halde karşımıza şu sonuç çıkıyor, bir kitabı kutsal yapan onun içeriğinde Hak oluşudur. Araf suresi Ayet 172:

Hani Rabbin Âdemoğullarının sulplerinden zürriyetlerini almış, onları kendilerine karşı şahit tutarak, “Ben sizin Rabbiniz değil miyim?” demişti. Onlar da, “Evet, şahit olduk (ki Rabbimizsin)” demişlerdi. Böyle yapmamız kıyamet günü, “Biz bundan habersizdik” dememeniz içindir.

Şimdi, insan bezm-i elest te verdiği, Ben sizin Rabbiniz değil miyim sorusuna cevaben, evet sen bizim Rabbimizsin hitabını, geldiği dünyevi boyutunda dünyanın getirisi, gelip geçici güzelliklere aldanıp, heves edip nefsini ilah edinerek esfelde yaşayarak unuttuğu için yaratılışında mevcut olan zat mastarı olarak halk edilmiş oluşunu hükümsüz kılmıştır. İnsan aslından uzaklaşıp tecelligahı oluşunu heba edip kendisini dünya ile doldurmuştur, bu hal üzere iken de hakikatte şirk ve küfür içerisinde bulunmaktadır. Oysa insan,

“ Nefsini bilen Rabbini bilir”

hadisine göre, Hakk’a en büyük delil olduğundan bu hale, ilmen ve hal cihetiyle sadece suret olarak değil iç âleminde batın olan aslına ulaştığında gerçekte insan olacaktır. Bu ise kendimize nispet ettiğimiz bizdeki tecelliye mülkün sahibi olan Allah’a teslim edip, ölmezden evvel ölmek sonucu Allah ta fena bulup, Allah’ın varlığıyla nüzul edince olur. Nedir insan?

Kıyamet suresi Ayet, 37-38-39:

Kendisi, aktıtılan meniden bir damla su değil miydi? Sonra bir alak oldu, derken Allah, onu yarattı ve bir 'düzen içinde biçim verdi. Böylece ondan, erkek ve dişi olmak üzere çift kıldı.

Cenabı Allah Kıyamet suresinin 37-38 ve 39 ayetlerinde insanın bu dünyadaki beden mülkünün yaratılışını anlatmaktadır. İnsan bu dünyanın şartlarına göre bu dünyada ki mevcut olan unsurlara göre yine bu dünyadan yaratılan beden ile halk edilmiştir. Yaratılışımızda ki ihtiyaçların giderilmesi için lazım olanları da hazır bulmuştur ve kullanmaktadır. İnsanın nefes almadan yaşaması mümkün değildir ve dünya soluduğumuz hava ile doludur, solumak için de ayrı bir çapa göstermemiz gerekmez o kendiliğinden olan bir olgudur. Yemek yiyip ve su içmek ihtiyacımız vardır ve yine dünya bu ihtiyacın giderildiği unsurlarla doludur, burada ise sadece çiğneyip yutmak yeterlidir gerisi metabolizmanın kendisini ayarlamasıdır. Şimdi düşünmek lazım, aslında insan beden mülkü olarak, metabolizma olarak dünyada ki diğer canlıların içerisinde en zayıf ve en aciz olanıdır, hatta bu o kadar öyledir ki nakıs anlayışımızla bakıp küçümsediğimiz bir canlı bile incelendiğinde bizden çok üstün olduğuyla karşılaşırız. Tin Suresi 4-5 ayetlerinde,

Biz insanı en şerefli biçimde yarattık, sonra onu aşağıların aşağısına indirdik.

Ayetinden de anlaşılıyor ki, insan yaratılmış en şerefli, en üstün varlıktır. İnsan denilenin görünen suret değil o suretten zuhur eden bir sıfat olduğunun idrakine varmamız ve bu idrak doğrultusunda kendimizi, insanlığımıza ulaştırmamız gerekiyor, ancak o zaman insan oluruz. Aksi halde insan görünümünde bir canlı olmaktan hatta Araf suresi, 179 ayette,

İşte bunlar hayvanlar gibi, hatta daha da aşağıdadırlar. İşte bunlar gafillerin ta kendileridir.

buyurduğu gibi olmaktan kurtulamayız. Evet, insan bir sıfatın ismidir ve içi Rahmaniyetle dolu olan bir sıfattır.

Ancak o zaman insan yaratıcı Cenabı Allah’ın tecelli mekânı olur. İşte en şerefli olan Cenabı Allah

olduğundan ve tecelli ettiği yeri kendisiyle donattığından şereflendirir. Kişi yıllarca ben diyerek kendisini zikretmesi sonucu oluşan varlığını, Mürşid-i Kamil önderliğinde ona teslim eder, Allah'ı zikretmeye başlayarak, kendisini var ettiği sıfatları ve vücudunu sahibine teslim eder, bu dünyadan almış olduğu benliğinden arınır ve yokluğuna ulaşırsa, yaratana huzuruna yokluğuyla çıkmış olur. Bu yolculuğun devamında o insan halkiyete nüzul ederken artık kendisi olarak değil, Hakk'ın halkiyetlenmesi, Hakk'ın kulu, Hakk'ın tecellisi olarak nüzul eder.

Hak kendisinde fena bulan yokluğunu getiren bu aşığını giyinir, artık o kulluğa ermiş, batındaki Hakk'ın zahirdeki esması olmuş, onun varlığından tecelli eden Hak, hali, kelamı halk için Hakk'a delil olmuştur. Ondandır vücudlanan, sıfatlanan, fiile gelen Haktır. Her kim ondan yansıyan bu cemel tecellisinden dolayı gerçekleşen ışığı izlerse, o da Hakk'ı tanımış, anlamış, yakınlaşmış olur. İşte bu kulun kandili yanmış, Kadir gecesi o kulda şahadet âleminde ispat olmuş olur.

Bu durum Mekke'den Medine'ye yapılan hicret ve devamında Mekke'nin feth edilmesi gibidir.

Nedir Mekke den Medine ye hicret?

Mekke'den Medine'ye hicret edilmesi ve devamında Mekke'nin feth edilmesi ile Kabe'nin putlardan temizlenip örtüsünün değiştirilmesi hadisesinin zahiri boyutunun yanında batını boyutu da vardır ki, Hakikat meydanına gelen bir kişinin bu hadiseyi batını yönüyle anlayıp kendi varlığında uygulaması sonucu irfaniyetine ermesi farzdır. Aksi halde ilmen yakın olmakta kalınır ki buda bizi esfelden kurtaramaz, canlı mahlûk olmaya devam eder, nefsi emmaremizle bulunarak ilmi nefsimize elbise yapıp kendimizi ispat etmeye başlar, Firavun oluruz. Şimdi bu hadisede zikredilen esmaların Batını yönlerini ve yaşamda ki uygulayışını kavramak gerekiyor.

Mekke: Feth edilmeden önce ki Mekke, zulmaniyetin, cehaletin ve karanlığın, kısaca nefsi emmarenin hakim olduğu anlayış ve yaşam yeridir. Bu hal üzere olunan yerde, imana ve Rahmaniyyete ait olan vasıflar, nefsi emmarenin kendisine ait olan zulmani sıfatlarını kullanarak hor görülür, zulme uğrar, eziyet edilir ve sindirilemez ise katledilerek yok edilmeye çalışılır. Nefsi emmarenin hâkimiyetine yaşayan kişide Rahmaniyyetin görülmemesi bu sebeptendir.

Medine: Zulmaniyetin, esaretin olmadığı, Rahmaniyyet üzere hür olarak yaşandığı, kardeşliğin olduğu, imanın en değerli olduğu, iman üzere yaşanılan, Allah sevgisiyle, Muhammed As. sevgisiyle yaşanılan yerdir ve Medine'de ilim tahsili ile tahsil dilen ilim, yaşamlarda uygulanır, irfaniyet mahallidir, Medine'de olanlarda Rahmani sıfatlar, saygı, sevgi, tevazu, hoş görü, kusurları örtmek, bağışlamak gibi zuhur eder. Medeniyetten kasıttır budur zaten.

Şimdi bizler, esfelde nefsi emmaremiz ile şirk içerisinde zulmaniyetin esaretinde aslımızdan uzak, canlı bir mahlûk olarak yaşıyorduk. Cenabı Allah'ın bizi kendisine seçmesi sonucu, cehalet karanlığımıza geceyi yararcasına doğan güneş gibi, irfaniyetiyle, kelamı ve hali ile numaneyi misal olarak doğan Mürşidi Kamil vasıtasıyla, kanaat sahibi olarak, kendisine ulaşma yolunu buldurması sonucu, hakikat meydanına yolumuz uğradı ve Mürşidi Kamile intisap ettik. Bunun neticesinde bize Mayayı Muhammed olan Zikrullah telkin edildi. İşte artık bizler yıllarca nefsi emmaremizi zikrederek

varlığını ve hakimiyetini pekiştirmemizin en büyük sebebi olan nefsimizi zikrederek ben demeyi bırakıp, Allah'ı zikretmeye başladığımızda, nefsi emmare bizdeki oluşmaya başlayan maneviyatı ve oluşturan zikri, kendi hakimiyetini kaybetmemek ve köle ettiği Ruh esaretten kurtulmasın diye katletmeye yok etmeye başlar ki bunun için elinden geleni ardına koymaz, çünkü varlığı zulmaniyete dayandığından ve zulmaniyetle beslendiğinden hiç bir merhamet göstermez. Burada Musa as elindeki asayı atması sonucu asanın ejderhaya dönüşüp Musa as saldırması hadisesini örnek gösterebiliriz. Araf 107 ayetinde,

Bunun üzerine Musa asasını yere attı. O hemen apaçık bir ejderha oluverdi!

denilmektedir. Nefsi emmaremize, nefsi emmareye tabi aklımızla bakıp onu en güzel en ala en doğru görüyorduk ya işe şimdi nefsi emmareye, aklımızı manaya tabi kılarak bakmaya başladığımız için onun Gerçek yüzünü görmeye başlıyoruz. Hz Yusuf kıssasında bahsi geçer, Züleyha, Fotuvarla evli iken çok güzel ve alımlı bir kadın olarak gözüküyordu. Fotuvarın nikâhı düşünce gerçekte ne kadar gudubet olduğu ortaya çıktı sonra Hz. Yusuf'a iman edip secde edince eskisinden de güzel oldu.

Şimdi, bizim de zikrullahı korumak, zikrullahı hizmet etmek ile nefsin istediğini değil de edep, erkân ve güzel ahlak üzere, yaşantımızı, alışkanlıklarımızı ve arkadaş çevremizi, gittiğimiz ortamları değiştirmeye, yaşantımızda sabrı devreye sokmaya başlamamız bizim hicretimizin başlamasıdır. İşte bu hicret esnasında teslimiyetimizi devreye sokup, zikrimizin yanına verdiğimiz ikrara sadakatimizi de alırız. İşte bu vesile ile hicret yollarında Medine'ye doğru ilerlemeye, ilerledikçe nefsi emmaremizden arınmaya, Ruhumuzu Özgür kılıp nefse, Tevhidi efal'de nispet efalimizden arınmak, tevhidi sıfatta nispet sıfatımızdan arınmak, tevhidi zatta nispet vücudumuzdan arınmak neticesiyle, ölümü tattırmış, Allah'ta fena bulmayı gerçekleştirmiş oluruz.

Enbiya suresi Ayet 35 ayette şöyle denilmektedir,

Her nefis ölümü tadacaktır.

Bir mağarayım hicret yolunda, zikrimin sadakatle nefsimin sıfatlarından sığındığı bir mağara. Meydanımın edebi sardı yaşantımı, samimiyet halimde maneviyatı doğuracak. Zulmaniyetin uğrayıp geri döndüğü bir mağarayım ben hicret yolunda. Mayayı Muhammed'e mekân olan, şeref bulan.

Zulmaniyetten arınmış, ilahlık iddiasından arınmış, şirki, küfrü kalmamış, dünyadan kendisine bulaşanların temizlendiği, mutmain olunan, demine rıza gösterilen, kendi varlığından soyunmuş olunan yerde huzurda oluruz. Kedimize ait nakis akıl yerini Külli akla bırakmış, cüzzi irade, Külli iradeye tabi olmuş olunan yer. Hakk'ın zahir olup halkın batın olduğu, nehrin okyanusa, aslına kavuştuğu yerdeki gibi artık bizden söz edilmez. Artık geldiğimiz yerde, zulmaniyet yok, yerine Rahmaniyet zuhur etmiştir, nefis arınmış paklanmış olarak manaya tabi ruha secde etmiştir ve nefis ruhun elbisesi olmuştur, vücudu olmuştur, artık orada, Hak batın halk zahirdir ve Hak halk elbisesi giymiştir yani Hak halk olarak şahadet âlemine çıkmış halk olarak esma alıp vücudlanmıştır. Nefislerimiz ruhlarımız, ruhlarımız nefislerimiz haline gelmiştir ki Mekke olan nefis feth edilmiştir, savunma yapmadan, kendi rızasıyla teslim olmuştur. Telkin edilen mayayı Muhammed olan zikrullah tecelliye çıkmış yanında ledün ilmi olan velayet ile gönül hanesine dolmuştur, sevgi mahalli olan, ilahi aşkın mekânında Allah'tan gayrıya sevgi ve muhabbet kalmamıştır.

Artık bizler zikrettiğimiz zikrullah'ın tecelligahı, Allah'ın muradı olarak bu âlemde bulunmaya başlarız ki

Beytullah'ın örtüsünün değişmesi olup, Beytullah'ın sahibi bizdeki nefis elbisesini giyip sıfatlanmış olarak zuhura gelip, fiileri ile tecelliye çıkmıştır.

Medine'den gelen, güneşin kıskandığı, nur yüzlü hoş geldin. Geçem güne döndü, Hakk'a mekân gönüllü, Kâbe'nin örtüsü, hoş geldin. İrfaniyet saçılıyor her halinden, ruhlardım sözlerinle. Esfelimi ala, nefsimi ayna, batınımı zahir kılan hoş geldin. Senin Âdem'liğin kulluğumun varı, yüzümden yansıyorsun. Şereflendim gelişinle, insan diye anılır kılan hoş geldin. Zikrimin muhatabı, güzelliğin kaynağı, iki eline hayran hoş geldin. Seviyorum candan öte, fitnemi ziynet yapan hoş geldin.

Cenabı Allah'ın **EL-KADİR**, *Sonsuz güç ve kudret sahibi olan, her istediğini, istediği gibi sonsuz güç ve kudretiyle yapandır* anlamına gelen esması vardır. Bu esma da, Kadir gecesine ışık tutar. El-Kadir esması anlamak gerekir. Bakara suresi Ayet 109'da

Allah muhakkak her şeye gücü yetendir

denilerek, cümle fiillerin faili Allah'tır diyerek, fiil tecellisi ile şahadet âlemine çıkan Allah'tır denilmektedir. Alem denilen cümle eşya, Allah'ın isim ve suret giyerek fiil tecellisi ile sıfatlarını ve Zatını zuhura getiren, eşya ile zahir olmasıdır. Kadir gecesini, cümle âlemin her zerresinin Allah'ın vücudu olduğunu bu sebeple kendimiz dediğimiz Allah'ın fiil tecellisi ile şahadete çıkması olduğunu idrak edip, Allah'ı kendimizde bilmemiz, sevmemiz, kendimizde şahit olmamız gerektiği anlamını taşır. Hal böyle olunca, tecellide olanın Allah olduğu idrakine varınca, nefsimizi nispet etmeyi bırakıp şahadet imanıyla yaşamaya başlarız. İşte biz hakikat anlamında Kadir gecesini idrak etmiş oluruz ki o zaman bir ömürden hayırlı geçmiş olur. Kandillerin sıralaması da bize bu gerçeği bir kez daha göstermektedir.

Mevlit kandili-Regaip kandili-Miraç kandili-Beraat kandili-Kadir Gecesi'dir.

İnsan olma yolculuğu olan seyri suluk yolunda sırasıyla ulaşılan idrak boyutlarıdır. İdrakımıza Muhammedi irfaniyetin doğması ve zikrullah telkini ile iç âlemimize mayayı Muhammed olan zikrullah'ın ekilmesi. Fena meratipleriyle gaybın anahtarlarının verilmesiyle nispetlerimizin ifna olması. Ölmezden evvel ölüp gönül oluşunda sıfatuyundan, zatuyuna geçiş, aklın sınırlarından âşk'a eriş yaratılmanın bittiği yerden öteye geçmek huzuru ilahiye varıp miraç etmek sonucu Zat tecellisinde batın olmak, tenzih etmek. Devamında kulluğa ermek, Hakk'ın halkiyetlenmesiyle arınmış olarak Hak ile dünyaya nüzul ve kul olarak acziyet içerisinde bulunmak neticesinde, Beraatını Mürşid-i Kamil'den alıp, sıfat tecellisi ile teşbihe çıkmak, zahir olmak ve Ademiyyete ermek sonucu Fiil tecellisi olmaktadır.

Tecelligahı olmak, kesret ve vahdetin bir olması, nedir Hak odur halk ile zat tecellisi ve sıfat tecellisini şahadet çekip kendinde bir görmek, tevhit etmektir Kadir gecesini. Mülk suresi Ayet 1 ve Maide suresi ayet 120 de şöyle denilmektedir.

Mülk elinde olan O Allah Mübarek'tir. Ve O, her şeye kadirdir.

Göklerin, yerin ve bunların içindeki varlıkların ve imkânların mülkü ve hâkimiyeti Allah'ındır, Allah'ın tasarrufundadır. O'nun her şeye gücü, kudreti yeter.

Özkan Günal

Dünyadan alınıp Hak katına çıkartılan toprağım ben, üzerinde güller yeşermeye namzet. Bulaşanlardan arınıp tekneye yatırılmışım, sulandıkça yumuşadım şekil almaya namzet. İki el arasında yoğrulmuşum, yoğurana benzetilmişim, bilinmekliğe namzet. Enfüs'ü, afak'ı kendimde birleyip müsemmayı zikretmişim; Âdem olmaya namzet.

Cân olgıl cân içinde kalma gümân içinde
İstedüğün bulasın yakın zamân içinde

Rükû' sücûda kalma Amelüne tayanma
İlm ü Amel gark olur nâz u niyâz içinde

İkiligi terk itgil birlik makâmın tutgıl
Cânlar cânın bulasın iş bu dirlik içinde

Oruç-namâz zekât hac cürm ü cinâyet durur
Fakîr bundan âzâddur hâss-ı havâs içinde

ŞerîAt korıcıdur hakikat ordusunda
Senün için korunur hâsıl ordu içinde

Cânlar cânın bulasın sen dahı cân olasın
Aşkıla teferrücün ola dîdâr içinde

Ayne'l-yakîn görüpdür **Yunus** Mecnûn olupdur
Bir ile bir olupdur Hakke'l-yakîn içinde

AYIN RÖPORTAJI

Dembir:

Dergimizin Haziran ayı konusu “Ramazan.” Üç ayların sonuncusu olan Ramazan ayı diğer iki ayın aksine içerisinde kendisine has bir ibadet, Kur’an’da bin aydan daha hayırlı olduğu belirtilen Kadir gecesi ve bir de bayram barındırmakta. Bize bunun hikmetini biraz açar mısınız efendim?

Özkan Günal:

Ramazan ayı İslamiyet’le birlikte gelmiş bir ay değildir. Ramazan ayı çok daha eskilere dayanan ve bu ay içerisinde yine bu günkü gibi oruç tutulan, on iki Arabi ayın dokuzuncusudur. Ramazan ayı hilal ayın doğmasıyla başlar, tekrar hilal ayın doğumuna kadar geçen bir süreyi kapsar. Bu iki doğum arasındaki geçen süreye Ramazan ismi verilmiştir. Cenabı Resulullah efendimizin, âlemi, tevhit olan kendisiyle şereflemezden önce de bu ay içerisinde yapılan ibadetler atadan, babadan, dededen görme bir dindarlıkla yapılmaktaydı. Ramazan ismiyle zikredilen bu ayın kutsiyeti, bünyesinde barındırdıklarının kutsiyetinden gelir.

Ramazanı özel yapan, özel olanı taşımasıdır.

Cenabı Resulullah efendimizin babası Hz Abdullah’ın aşığı olan bir kadın varmış. Bu kadın sürekli Abdullah efendimizin peşinde dolaşır, ona methiyeler düzer, aşkını ilan edermiş. Abdullah efendimiz peygamber efendimizin annesi Hz Amine anamızla evlendikten sonra bu kadın, Abdullah efendimizin peşini bırakır. Bir gün Abdullah efendimizle bu kadın karşılaştıklarında Abdullah efendimiz kendisine, “Hayırdır, sen bana çok âşıktın, peşimde dolaşırdın, şiirler yazar methiyeler düzerdin ne oldu bana olan aşkın bitti mi? diye sorunca kadın şöyle cevap verir, “Benim sana olan aşkım, yüzünden yansıyan nurdan dolaydı. Amine ile evlenince o nur, ona geçti, aşkım nura olduğu için senden alındı.”

Bu olayın ışığında Ramazan ayına baktığımızda, ramazan ayının özelliği ve güzelliğinin, içerisindeki oruç ibadeti, Kadir Gecesi ve devamındaki bayramdan kaynaklandığını görürüz. Misal; oruç ibadeti, Kadir Gecesi ve bayram Ramazan ayında değil de günümüz takvimine göre Mart ayında olsaydı, bizim için kutsal ve özel olan Ramazan ayı değil Mart ayı olurdu. Ramazan ayı da diğer aylar gibi sıradan bir ay olmakta kalırdı.

Bir gün gönüller sultanı efendim “Kur’an-ı kerimin kutsal kitap oluşuyla, her hangi bir konuyu içeren bir kitap arasındaki farkı, Kur’an-ı kerimin içerisinde Hak ayetleri oluşundandır, eğer sıradan dediğimiz bir kitabın içerisinde de Hak ayetlerini yazarsak o da kutsal bir kitap haline gelir” diye buyurmuştu.

Ramazan ayının, hilal ayın doğmasıyla başlaması ve tekrar hilal ayın doğmasıyla bitmesini, bize bir idrakin doğumu ve o idraki kendimizde doğurmak olarak yorumlamalıyız. İşte bize doğan idraki

kendimizde doğuruncaya kadar, o idrak doğrultusunda yaşantımızı değiştirmek uruç olarak isimlendirilmiştir. Bize bir idrak doğuyor, o idrakin aydınlığında hakikatleri görmeye başlayarak kendi idrakimizi doğurarak kadrine ermiş oluyor, erdiğimiz kadrin neşesiyle de bayramı yaşıyoruz.

Bayramı, aşığın maşukuna ulaşması, ulaştığı yerde vuslatı ve vuslatın zevki olarak düşünebiliriz.

Üç ayların melamet irfaniyetindeki temsil ettiği zevkleri görmek gerekir. Bu pencereden bakıldığında, Ramazan ayının önemini ve kutsiyetini daha iyi anlamış oluruz. Üç aylar Recep, Şaban, Ramazan diye zikredilmektedir. Recep ayı fiillerin tecellisini, Şaban ayı sıfatların tecellisini, Ramazan ayı ise zatının tecellisini ifade eden anlam taşımaktadır. Cenabı Resulullah efendimizin

“ Recep Allah’ın ayı, Şaban benim ayım, Ramazan da ümmetimin ayıdır”

hadisi şerifi bu hakikate ışık tutmaktadır. Ramazan ayını özel yapan ümmetin ayı olmasıdır çünkü fenafillahın nihayeti Melami seyri sulukunda tevhidi zatın ikmaliyle gerçekleşmektedir. Talip, Recep ayında fiillerin tevhidinde ulaşır yani fiilini Allah ile tevhit eder. Şaban ayında sıfatların tevhidinde ulaşarak sıfatlarını Allah ile tevhit eder. Ramazan ayında ise vücudunu Allah ile tevhit ederek Cenabı Resulullah efendimizin “Ölmezden evvel ölünüz” sırrına ererek Allah’ta fenaya ulaşır. Ramazan ayının ümmetin ayı olmasının sebebi de budur. Yani vücut birliğine erilmesi; ümmet esmasıyla çoğulun bizlenmesi. İsimlerin, suretlerin, yaşamların, dünyalık mevki ve makamın, ırk ayrımlarının kalmadığı, tüm bu özellikleri kendisinde barındıranların ümmetliğin içerisinde cem olmasını anlatmaktadır. Âşık, maşukundan gayri nesi var nesi yoksa arınıp maşukuna varmış olur. Maşuk da kendisinden gayri bir varlığı kalmayan aşığı, kendisine mekân yapar. İşte, artık âşık maşuk bir olduğundan, âşık maşukunu kendinde görür, kendinde iştir, kendinde zikreder, kendinde sever, o maşuk dediğinde kendinden gayriya değil kendi hakikatine nazar kılarak her daim maşukuyla muhabbette olur. Aşkın tecellisi ile talibin âşıklığı başlar.

Âşık, kendisine tecelli eden maşuk diye zikrettiği aşka niyetlenir.

Maşukuna doğru yolculuğa başlar. Maşukuna ulaştığı yerde maşuk olan aşkı kendisinde tecellide bulur. Artık, o aşığın gözünden gören, kulağından işiten, dilinden söyleyen, aşk olur. O âşık, aşkın ete kemiğe bürünmüş zahirliği haline gelir. Âşık, kendisinden aşkı bilenlerden olur.

Dembir:

Ramazan ayı oruç tutmak için mi yoksa bayrama ermek için midir?

Özkan Günal:

Ramazan ayı, bayrama ermek içindir. Oruç bizi bayrama götüren, bayrama layık hale getiren ibadettir. Bayram; kavuşmak, buluşmak, o kavuşmanın sevincini neşesini yaşamaktır. Orucun zahiri yönünü ele aldığımızda, hakikatteki karşılığını görmemize pencere olur. Bakara Suresi 183. Ayeti kerimede Cenabı Allah,

“Oruç sizden öncekilere farz kılındığı gibi size de farz kılınmıştır”

demektedir. Oruç ibadeti, imsak ismiyle zikredilen tan yerinin ağarmasıyla başlayan, yine tan yeri olan güneşin batışına kadar geçen zaman içerisinde, kişinin kendisini uzak tutması gereken hallerden uzak tutup, korumasıyla gerçekleşen bir ibadettir. Yiyip içmemek, cinsi münasebette bulunmamak gibi kendimizi, yapabiliyorken yapmayarak uzak tuttuğumuz hallerin bütünlüğüne baktığımızda, karşımıza nefsin isteklerine uymayışımız çıkar. İnsan, nefsinden gelen taleplere boyun eğmeyerek nefsinin doğrultusunda yaşamayı bırakıp Rabbin taleplerine göre yaşamaya başladıysa, o kişi oruçludur aslında. Çünkü,

Oruç, karnın acıktığı halde önünde yemek varken yememek, susadığın halde önünde su varken içmemekle sınırlı olamayacak kadar büyük ve kutsal bir olgudur.

Karnın acıktığında yemek yememek, susadığında su içmemek, nefsin isteğini yerine getirmemektir. Anlaşılmalıdır ki orucun merkezinde nefsin isteklerini yerine getirmeyerek nefse secde etmeyip nefsi rabbe secde ettirmek vardır. Her kim nefsini rabbine secde ettiriyorsa o oruçludur. Hakikatte oruç, **uruç etmek** olarak zevk edilir ki uruç etmek halktan Hakk'a yücelmektir. Halktan Hakk'a yücelmek halk görmeyip hak görmektir. Bizim içinde bulunduğumuz nefsimize secde eder haldeki cehalet karanlığının içerisinde geçen yaşantımızda, iman üzere oluşmuş Muhammedi irfaniyet tecelligahı olan Mürşid-i Kamil'in muhabbetiyle bizi bize göstermesi olan hilal ayın doğumu ile imsakın gerçekleşmesi neticesinde biz, halk görmek olan nefsimizi görmekten Hak görmek olan hakikatimizi görmeye kanaat getiririz. İşte bu kanaat, niyet etmek olup Mürşid-i Kamile tabi olmakla neticelenir. Artık bizim için uruç yasakları başlamıştır. Öz tanımı ile nefse secde etmeyi bırakıp, nefsimizi secde ettirmek. Burada halk görmek nedir Hak görmek nedir kısımlarını iyi anlamak gerekir.

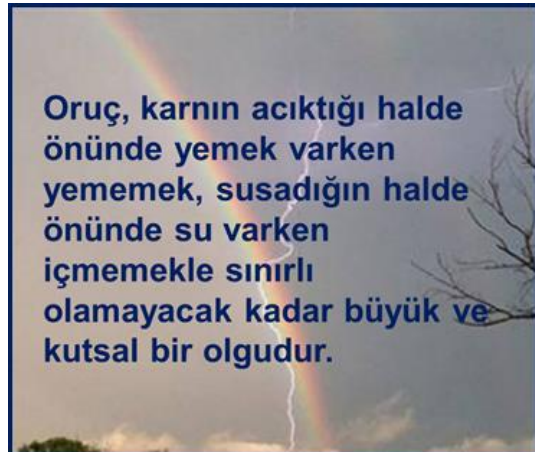
Halk görmeye devam ettiğimiz sürece urucumuz kazaya uğrayacağı için nihayetine ulaşamayız.

- **Halk görmek, kendimize müstakil varlık vermektir.**

Halk görmek benim kendimi görmem kendimi nefisten ibaret zannetmemdir çünkü ben kendimi, esmadan, etten kemikten, istek ve ihtiyaçlarımdan, dünyadan ibaret zannettiğim için, varlığı nefsimle tevhit ettiğim özünü tanımadığım, gözümü dünyaya açtığımda gördüğüm ilk nefsim olduğu için, anne baba çevre faktörleri böyle öğrettiği, kendimi kalıplara sıkıştırdığım için nefisten ibaret zannediyordum. Kendimi nefisten ibaret zannedişim Hak ve hakikatten uzak olduğumdan, nefsimin istek ve arzularına cevap vererek beslediğimden, araştırmadan soruşturmadan ezberle yaşadığımdan, görmemin işitmemin anlayışımın dünyaya açık olmasından, yaşamın yemekten içmekten süslenmekten gezmekten tozmaktan ibaret olduğunu zannettiğimden, nefsimin sevdiklerini sevdiğimden, çıkar ve menfaat merkezli yaşadığımdan, henüz özümdeki hakikatle tanışmadığımdan, dolayı devam etmekteydi. Halk görmem, tüm bunların bende oluşturmuş olduğu bir anlayış ile bulunduğumdan dolayı kendimde ve bu âlemde, halk ismiyle zikrettiğim görünürlüğe müstakil bir varlık vererek zan ve vehim içerisinde bulunmamdır.

- **Halk görmek, iki bakıp iki görmektir.**

Benim iki bakışım yukarıda anlatılmaya çalışıldığı gibi kendimi nefisten ibaret zannetmemden dolayı oluşan nakıs anlayışımı bakıyor oluşumdur. Kendi ikiliğime tabi olan görüş, bire tabi olmadığım, zikrimin tecellisine ermediğimden, gördüğümü görülenden ayırdığımdan, görüleni tanımadığımdan, kendi

doğrularımın geçerli oluşundan, maddeye kayıtlı anlayışımı terk edemeyişimden, efendimin bildirdiğine henüz iman etmeyişimden, görülenin bildirilen olduğu kanaatini oluşturamayışimden, bildirileni gayıpla tevhit etmeye çalıştığımdan, suretin siretine nazar edemediğimden, zan ve vehimde bulunmaya devam ettiğimden, zikre hizmetsizliğimden, meydanımın derdiyle dertlenmediğimden, yerimi terk ettiğimden, nefsanîyetimin beni hala cezp edişinden, bana görelerimden geçemeyişimden, yaşamımın merkezinde dünya olduğundan, yüzümü tövbe ettiğim hallerden çeviremeyişimden dolayı baktığım yerde iki görmeye devam ediyorum. Bu, hakikatte şaşılıktır.

Bir ayakkabı ustasına bir çocuk çırak olur. Bir gün ustası çıraktan raftaki ispirto şişesini getirmesini ister. Çırak hangi şişeyi iki tane var ustam diye sorduğunda, ustası ne ikisi rafta bir tane şişe var der. Çırak ısrarla iki şişe olduğunu iddia eder. Ustası çocuğun şaşılığını anlar ve birisini kırıp kalanı getirmesini söyler. Çırak şişeyi kırınca geriye bir şey kalmadığını görüp şişe kalmadı usta der. Ustası hani iki şişe vardı gördün mü iki değil birmiş der.

İki bakan baktığı her şeyi iki görür. Kendi şaşılığımızı tedavi ettirmeden gördüğümüz iki şişeyi birleyemeyiz. Çünkü şişe zaten iki değil ki birlensin. Yapmamız gereken dışımızla uğraşmak değil şaşılığımızı tedavi ettirmektir.

- **Halk görmek, emanete zulmetmektir**

Cenabı Allah Kur'an'ı Kerimin Ahzab suresi 72 ayetinde,

Biz emaneti, göklere, yere ve dağlara teklif ettik de onlar bunu yüklenmekten çekindiler, korktular. Onu insan yükledi. Doğrusu o çok zalim, çok cahildir.

demektedir. Bu ayeti kerimede geçen emanet, hayat, ilim, irade, işitme, görme, kudret, kelimeler olan sıfatlardır ki varlık denilen de zaten bu sıfatlardır. Dolayısıyla emanet varlıktır. Varlığın emanet olması Allah'ın kendi beyanıyla varlığın kendisine ait olmasından dolayıdır. Varlığın, Allah'ın kendisine ait oluşunu varlık olan sıfatlara dilediğimiz gibi hükmedemeyişimizden, dilediğimiz kadar yaşayamayışımızdan yani hayatın sahibi olan Allah'ın dilediği zaman onu çekip almasından, irade sıfatına hükmedemeyişimden yani dilediğimiz her şeyin olmamasından, görmeme işitmeme, konuşma sıfatlarına hükmedemeyişimden yani gözümüne bak ama görme diyorum ama görmeye devam ediyor, kulağıma işitme diyorum ama işitmeye devam ediyor oluşundan, İmam Ali efendimizin Allah'ı isteklerimin olmayışından bildim beyanında isteğin kendisine değil Allah'a ait olduğunu vurgulayışından, Allah'ın kendisinden başka ilah olmadığını beyan edişinden, hamdın kendisine ait oluşunu bildirişinden, Allah dilemedikçe siz dileyemezsiniz beyanından, sizi ve yaptıklarınızı halk eden ancak Allah'tır ayetinden, her şey fani ancak Allah'ın zatı bakidir ayetinden. Nereye dönerseniz Allah'ın veçhi oradadır ayetinden, bir insan için en önemli olan nerede ve kimden doğacağına cinsiyetine şekline şemaline ismine kardeşlerine bile kendisinin karar veremiyor oluşundan, varlığımızın bir başlangıcı ve sonu oluşundan, varlığın esasına muhtaç oluşumuzdan görüyoruz.

Oysa varlık o varlıkla var olanı bilmek içindir.

Bu sebeple Cenabı Resulullah Efendimiz ***“Nefsini bilen rabbini bilir”*** diyerek kendimize zulüm etmekten kendimizi nasıl kurtaracağımızı göstermiştir. Bizler kendimizi nefisten ibaret zannettiğimiz için ikilik anlayışıyla bakıp nefsimizden Rabbi bilmek yerine nefsimizden nefsimizi bildiğimiz için kendimize zulüm etmiş oluruz. Cenabı Allah Kur'an-ı Kerimin Ali İmran suresi 182 ayetinde,

Ben size zulüm etmem ancak siz kendi yaptıklarınızla kendinize zulüm edersiniz. buyurmaktadır.

- **Halk görmek, esfelde mahlûk olarak bulunmaktır**

Esfel; dünyadır, yaratılmışlıktır, nefsanîyettir, bu âlemin kendisidir, kesrettir, tecellidir, soluduğumuz havadır, yediğimiz yemektir, kuştur, ağaçtır, gözümdür, kulağımdır, dilimdir, çocuğumdur, eşimdir, malım mülkümdür, arabamdır.

Mahlûk; canlıdır, içgüdüleriyle yaşayandır, temel ihtiyaçlarını giderendir, işitendir, söyleyendir, görendir, hayatiyetini devam ettirendir, üreyerek neslini devam ettirendir, seçimleri olandır, ihtiyaç sahibi olandır, varlığı hak ile kaim olduğunun farkında olmayandır, baktığında suret görendir, işittiğinde suret işitendir, aşksız olandır, egosuyla yaşayandır, görmesinin işitmesinin söylemesinin muhatabı hak olmayandır, kin kibir haset buğuz öfke gibi zulmani sıfatları barındırandır.

İnsan; hak ile Hakk'ı görendir, Hak ile Hakk'ı işitendir, Hak ile Hakk'ı zikredendir, siretle muhatap olandır, Âdem'e tabi olandır, mahlûk sıfatlarından arınandır, özüne uyanandır, bilinmeklik muradına erendir, Aşkullah'ı uyandırandır, fitneyi ziynete çevirendir, Allah'ı bilendir, varlığında tecelli edeni tanıyandır, hizmet edendir, Allah ile yaşayandır, güzel görendir.

Şimdi yukarıdaki açıklamaların ışığında bakarsak, insan olarak gelip mahlûk olarak bulunmak, Hakk'ı görmeyen bir göze, Hakk'ı işitmeyen bir kulağa, Hakk'ı zikretmeyen bir kalbe sahip olmak, kendimize bir varlık vermek, rahmani sıfatlar yerine zulmani sıfatlarla bulunmak, sırf madde için yaşamak, esfelde mahlûk olarak bulunmaktır. Niyazi sultan bu gerçeği şu dizeleriyle anlatmıştır.

- **Halk görmek nefse secde etmektir**

Bu beyanda nefis diye tabir edilen, ilahlık iddiasında olması, kendisini mutlak zannetmesi, kendi isteklerinin olması için her şeyi yapmayı mubah görmesi, kendini kirlüten ortamlarda bulunması, yaptığı bütün güzellikleri kendinden bilmesi, her yaptığını güzel görmesi halleridir. Bu haller üzere yaşıyorsak halk görüp nefsimize secde ediyoruzdur. Nefse secdesi olanın Allah'a secdesi yoktur.

- **Halk görmek, şirkimize devam etmektir**

Şirkimize devam ediyor oluşumuz kendi anlayışımızı terk etmemiş olmamızdır, Allah'ı yedek ilah yapmaktır, kal ehli oluştan hal ehli oluşa geçememişimizdir, bildiğimizin değişmiş ama yaşantımızın değişmemiş olmasıdır, varlığımızın devam ediyor oluşudur, edep erkân üzere yaşantımızı düzenleyememişimizdir, telkin olunan zikrullah'a hizmet etmeyişimizdir, talebimizde samimi olmayışımızdır, her yüzde Allah'ın şan alışı göremeyişimizdir, ilim boyutundan aşk boyutuna geçemeyiştir, mürşidin gönlüne giremeyiştir. Buraya kadar anlatılan haller üzerine bulunarak şirke devam ediyor oluşumuzdur halk görmektir.

*Can bu ilden göçmeden cananı bulmazsa ne güç
Yerini terk etmeden yararı bulmazsa ne güç*

*Sureti insan içi hayvan olursa kişinin
Taşlar ile döğünüp insanı bulmazsa ne güç*

*Ademin gönlü içinde bahr-ı umman gizlidir
Dalma susuz gezip ummanı bulmazsa ne güç*

*Şol fakir olup gezenlerde hazine dopdolu
Sa'y edip ol kenz-i bi-payanı bulmazsa ne güç*

*"Fakru fahri" devletine erişen sultan olur
Fakr-ı tamma erişip sultani bulmazsa ne güç*

*Herkesin derdine dermanı yine derdindedir
Derdinin içindeki dermanı bulmazsa ne güç*

*Bunda gelmekten murat çün kim Hakk'ın irfanıdır
Ey Niyazi kişi ol irfanı bulmazsa ne güç*

- **Hak görmek, suretin siretini görmektir**

Suret; eşyadır, maddedir, elbisedir, varlığın görülür halidir, tecellidir, zahirliktir, halktır, perdedir, benliktir, maddenin beş duyusuyla hissedilendir, nefistir, varlığı kendinden olmayandır, dünyadır, masivadır.

Bu tanımlamalar bize suret ismini zikrederken o ismin içeriğindeki mahiyeti göstermektedir.

Tüm bunlar kendilerine ait varlığının dayanağı olmayan bağımsız olgular değildir. Tümü esas olanın zahirliğidir. Esas olan varın varidatı olarak zikrettiğimiz özdür. Bunu buz ile örnekleyebiliriz. Buz kendisine ait maddesellik olan görünürlüğü, şekli olandır. Ama varlığının esası sudur. Buza bakıldığında suyun görülmesi gerekir. Buzun içinden suyu alırsak geriye hiçbir şey kalmaz. İşte Hakkı görmek buza bakıp suyu görmek olan siret görüşüdür ki idrak görüşü denilen de budur; buzun aslının sudan ibaret olduğu bilgisiyle bakmak.

- **Hak görmek, esmanın müsemmasını görmektir**

Müsemma, varlığın esasını tanımlamak için kullanılan bir deyimdir. Buzdaki suyu, elbiseyi giyenin kendisi oluşunu tanımlamak için kullanılır. Varlığın esası aynı olan bir olduğundan, müsemma da birdir. Esmam ise özellik ve niteliklerin isimleridir, Allah'ın çeşitliliğidir, sıfatların elbisesidir, kesrettir, fiillerdir, tenzihte olanın teşbihe çıkışta aldığı isimdir, aynadır.

Şimdi ben görülmek isteğim ile sokağa çıkarken üzerime elbise giyiyorum çünkü benim elbisesiz üryan halim tenzihlidir bana mahsustur. Benim üryan halimi yine ancak ben görebilirim. Dışarıya çıkarken giymek adına çeşit çeşit renk renk bir sürü elbisem var. Bir gün mavi gömlek giyerim, bir gün siyah gömlek diğer bir gün sarı yeşil kırmızı desenli desensiz kareli çizgili yakalı yakasız kollu kolsuz elbiselerimde sayı ve sınırlama yok. O elbiselerle dışarıya çıktığım için o elbiselerden görülen benim. Elbise surettir özelliğinin tanımlandığı ismi esmadır. Şimdi, o elbisenin kendisine ait bir varlığı mı var, ben giydiğim için mi görülür hale geldi? Elbisenin görünürlüğü bile ben görülmek istediğim için giydiğimdir. Elbisenin kendisine ait görünürlüğü dahi yoktur eğer içinde ben yoksam. İşte ben elbiselerin çokluğuyla çoğalmam her zaman birimdir. O elbise de benimdir, o elbiseyi tanımlayan isim de benimdir. Sizler hangi elbiseyi görüp hangi ismi zikrediyor olursanız olun görülen ve zikredilen benimdir. Benim esmam birdir cümle esmalar birliğimin tafsilatıdır. Tafsilatım gayrim değil aynımdır. Mavi de desen beyaz da desen kareli de desen çizgili de desen beni zikretmiş olursun. Esmanın müsemmasını görmek olan Hakk'ı görüş, suretin görünürlüğünde aldığı isimle, benim görülüyor oluşumdur.

- **Hak görmek, tevhide ermektir**

Tevhit; birliğin hakikatini keşfetmektir, huzuru Hak'ta olmaktır, Allah ile olmaktır, kendi ikiliğimizi birlemektir, öze nazar etmektir, varlığa Allah'a nispet ederek bakmaktır, nefsinde ilah olarak Rabbini görmektir, insanlığa ulaşmaktır, kendinde ve bu âlemde Hakk'ı zahir görmektir, Allah'ın boyasıyla

boyanmaktır, dost ile dost olmaktır, aşktır, şaşılıktan kurtulup birliği zevk etmektir, kâinatın var oluş sebebidir, kesrette vahdeti yaşamaktır, anı daim eermektir. Bu tanımların tümü ikilikten geçerek ulaşmış olduğumuz şehadettir. Çünkü tevhit, suretin siretini, esmanın müsemmasını görerek Allah'tan başka ilah olmadığına şahadet etmektir. Görünürlüğü ortadan kaldırmıyoruz, görünürlüğü ortadan kaldırırsak görülmek istenenin, şahadetine erilecek olanın görülür haliyle birlikte kendimizi de ortadan kaldırmış oluruz. Bu sebeple tevhit sadece vahdettir değil, kesrette vahdet zevkidir.

- **Hak görmek, mülkü sahibine teslim etmektir**

Mülk; Allah'ın sıfatlarıdır, benim dediğim vücudumdur, eşyadır, emanet diye zikrettiklerimizdir, esmadır, surettir, kesrettir. Mülkü sahibine teslim etmek, ölmezden evvel ölümdür yani nispetini terk ederek varlığı sahibine teslim etmektir.

Şimdi bizler, dil ile **Lailaheillallah** derken yani mülk olarak tanımladığımız bu özelliklerde bilinmesiyle görülmesiyle tecellide olan ispat olan Allah'tır derken, hal ile tanımladığımız bu özelliklerde kendimizi görüp kendimizi ispat ederek varlığı nefsimizle tevhit etmek sonucu Lailaheilleene diyerek mülkü sahiplenmiş oluyoruz. Fiilimizde kendimizi, sıfatlarımızda kendimizi, vücudumuzda kendimizi görüyoruz.

Fiilin failinin Allah, sıfatın mevsufunun Allah, vücudun mevcudunun Allah olduğu idrakiyle bakmadıkça fiilde sıfatta ve vücutta Allah'a şahit olmadıkça mülkü sahibine teslim edemeyiz.

Mülkü sahibine teslim etmek mülkte Allaha şahit olmaktır, ne ben varım ne sen varsın ne bu âlem vardır hakikatte var olan ancak Allah'tır gerçeğine ermektir. Bu hususta Mısri Niyazi hazretlerinin,

*Sevdim seni hep varım yağmadır alan alsın
Gördüm seni efkârım yapmadır alan alsın*

*Aldın çün beni benden geçtim bu can u tenden
Aklım dahi her varım yağmadır alan alsın*

*Ben varlığımı attım dost varlığına yettim
Her assılı pazarım yağmadır alan alsın*

*Geçtim ben ad u sandan çıktım ben o dükkândan
Hep ırz ile vakarım yağmadır alan alsın*

*Geldi dile dildarım buldum gül-i gülzarım
Şimden gerü hep varım yağmadır alan alsın*

*Sen gaib ü hazırsın her halime nazırsın
Ahval ile etvarım yağmadır alan alsın*

*Çün buldu gönül yârim terk eyledim ağyarım
İman ile zünnarım yağmadır alan alsın*

*Mısri'ye vücub imkân bir oldu kamu ayan
Taat ile ezkarım yağmadır alan alsın*

dizeleri mülkün sahibine nasıl teslim edileceği gerçeğini anlatır. Feyzullah ağa kıssası da mülkü sahibine teslim edilmesini anlatmaktadır.

Bir gün topal atıyla alemleri dolaşmaya çıkan bir adam varmış. Adamın yolu sayısı belli olmayacak kadar çok olan küçük baş hayvan sürüsüne çıkar. Sürünün büyüklüğünden etkilenip çobanın yanına giderek sorar,

- Kolay gelsin, sayısı belli olmayacak kadar çok olan bu sürü kimin?

- Sağ olasin beyim, bu sürü Feyzullah ağanıdır. Hatta, bu gördüğün sürünün otladığı mera da onundur.

Adam, Feyzullah ağanın ne kadar zengin olduğunu düşünerek, “Kolay gelsin” deyip oradan uzaklaşır. Yoluna devam ederken bu sefer önüne, sayısı belli olmayacak kadar çok olan büyük baş hayvan sürüsü çıkar. Sürünün büyüklüğünden etkilenip çobanın yanına giderek sorar,

- Kolay gelsin, sayısı belli olmayacak kadar çok olan bu sürü kimin?
- Sağ olasin beyim, bu sürü Feyzullah ağanıdır. Hatta, bu gördüğün sürünün otladığı mera da onundur.

Adam, tekrar Feyzullah ağanın ismini duyunca daha da hayreti artar, Feyzullah ağanın zannettiğinden daha çok zengin olduğunu düşünerek, “Kolay gelsin” deyip oradan uzaklaşır. İlerlemeye devam ederken bu seferde yolu, sayısı belli olmayacak kadar çok olan at sürüsüyle çakışır. Sürünün büyüklüğünden etkilenip çobanın yanına giderek sorar,

- Kolay gelsin, sayısı belli olmayacak kadar çok olan bu sürü kimin?
- Sağ olasin beyim, bu sürü Feyzullah ağanıdır. Hatta, bu gördüğün sürünün otladığı mera da onundur.

Adam bu sürünün de Feyzullah ağanın sürüsü olduğunu duyunca topal atından inip tekrar çobana dönerek “Al bu topal atı da sürüye kat” der. Çoban atı alıp sürüye katar, adam yürüyerek yoluna devam etmeye başlar. Akşam olduğunda tüm çobanlar Feyzullah ağaya sürülerin durumu hakkında bilgi verirmiş. Küçük baş hayvan sürüsü çobanı “Beyim artan eksilen yok” dediğinde büyük baş hayvan sürüsünün çobanı söze devam ederek “Beyim artan eksilen yok” dediğinde, at sürüsünün çobanı

- Beyim eksilen yok ama artan var,
- Neden doğuran mı var?
- Yok beyim doğuran olmadı.
- Nasıl arttı o zaman?
- Beyim, topal atıyla birisi geldi yanıma, bu sürü kimin diye sordu bende Feyzullah ağanın deyince, al bu topal atı sürüye kat o da onun olsun dedi ve gitti.
- Anladım. Gidin o adamı bulup getirin.

Adamlar, Feyzullah ağanın emriyle adamı bulup getirirler. Feyzullah ağa şanına yakışır şekilde adamı misafir eder. Yemekler yenilip, içecekler içilir, sohbetler edildikten sonra istirahate çekilirler. Sabah olunca Feyzullah ağa adama genç ve sağlıklı bir at verip “Hadi şimdi, madem topal atından vaz geçip onu da benim sürüme kattın o zaman benim alemimde benim atımla, benim namıma dolaşıp seyran et” der.

• Hak görmek, aşka ermektir

Aşk; ilahi güzelliğin tecellisinin oluşturduğu cezbedir. O cezbe girene aşık cezbe mahalline maşuk denir. Aşk haliyle anlatılır tıpkı Allah'ın sıfatlarıyla anlatıldığı gibi. Aşk kişiyi kendisinden alandır, Aşk dünya ile davayı ortadan kaldırandır, aşk kendine ayık gezmekten kurtarandır, aşk varlığı ifna edendir, aşk noksanlığı tamamlayandır, Aşk Halil İbrahim Bakidir, aşk maşukundan gayrı bırakmayandır.

Şimdi ilahi güzelliğin cezbesi olan aşka kapılmış aşık, aşkın hallerini kendisinde oluşturduğunda kendiliği olan perdeler gözünden kalkar. Perde, Hakk'ın görülmesine mani olan olduğundan perdesiz bakışta kılınan nazar her yüzde Hakk'ın görüldüğü nazardır. Niyazi sultanın, Hak'tan ayan bir nesne yok beyanı aşkın haliyle dile gelmiş beyandır.

- **Hak görmek, nefsi gönül eylemektir.**

Nefsini gönül eylemek nefsi Hakk'a mekan eylemektir, mülkü sahibine teslim etmektir, çünkü gönül varlık denilen bütünlüğü oluşturan unsurlardan herhangi birisi değil varlık denilen bütünlüğün kendisidir. Kutsi hadiste,

Yere göğe sığmadım mümin kulumun gönlüne sığdım

Beyanı, gönül ismiyle zikrettiğimiz Hakk'ın mekanı olduğunu göstermektedir. Gönül denilen odur ki orada Hak'tan gayri hiçbir şey yok Hakk'a ait vasıfların tecellisiyle yalnız Hak vardır. Ona bakan Hakk'ı görür, onu işiten Hakk'ı işitir, onu zikreden Hakk'ı zikreder. Kişinin nefsi gönül eylemesi, varlığını nefsiyle değil Allah ile tevhit etmesi sonucu Allah'ta fena bulup Hakk'ın vücudunun, sıfatının ve fiilinin tecelligahı olmasıyla mümkündür. O, bu alemde Hakk'ın zahirliğidir.

Yaşam Allah'ın kendisini muhabbet edişidir, eşya bu muhabbetin kelimesidir, insan muhatabıdır. İşte gönül, Allah'ın kendisini muhabbet edişinin muhatabı olan insan denilendir.

Şimdi, bayram diye zikredilen halktan Hakk'a uruç etmek sonucu talibin yaradılış fitratına ermesiyle, Cenabı Resulullah efendimizin beyanıyla işaret ettiği, nefsinden rabbine arif olunduğu haldir. Gönüller sultanı efendim “İnsanın yaradılış gayesi, tahsil-i kemal seyr-i cemal” buyurmaktadır.

Uruç ve nihayetinde kadrine ermek, tahsili kemaldir, bayram seyri cemaldir.

Dembir:

Kadir Gecesinde ifade ettiği anlam nedir ki Kur'an'da bin aydan daha hayırlı diye övülmüştür efendim?

Özkan Günal:

Kur'an-ı Kerim'in Kadir suresi 1-2-3 ayetinde,

Şüphesiz biz onu Kadir Gecesinde indirdik, Kadir gecesinin ne olduğunu sen nereden bileceksin, bin aydan daha hayırlıdır

denilmektedir. Kadir Gecesinde indirilen ve bin aydan daha hayırlı olan Âdemiyettir. Kişinin kendi Ademiyet'liğini oluşturup kendisinde zahir etmesidir kadrine ermesi. Kadir gecesinin ramazan ayı içerisinde bulunmasının hikmeti bu yüzdendir.

Şimdi, Âdemiyet ile isimlendirilmiş olanı anlamak gerekir. Âdemiyet, Muhammedi irfaniyetin zuhurunda alınan isimdir. O Âdemiyet ki Hakk'ı görür, Hakk'ı işitir, Hakk'ı zikreder. O Âdemiyet ki cümle esmaların tecellisidir. Âlem, Cenabı Allah'ın bilinmekliğinin zuhurudur ve bu zuhurat Allah'ın sıfatlarıyla tecellisidir. Bu âlemdeki her zerre Allah'ın bir sıfatıdır ve hangi sıfatı ise o esma ve suret ile zahirdir. Her sıfat yalnızca kendiliğidir ve yalnızca kendisinin muhabbetçisidir. Her sıfat kendisini bilir kendisini ispat eder.

Bir sıfat aynı anda kendiliğinden başka bir sıfatı ispat eden ve muhabbet eden değildir. Lakin cümle sıfatlar zata tabidir kendiliğini ilan ederken zatın muhabbetçisidir. Oysa Âdem, Cenabı Allah'ın Kur'an'ı Kerimde Bakara suresi 31 ayette,

Allah, Adem'e her şeyin ismini öğretti. Sonra onları meleklere sunup: "Dedikleriniz doğruysa, haydi bu şeylerin isimlerini bana söyleyin bakalım" dedi.

beyanıyla ifade ettiği gibi isimler ile zikredilen cümle sıfatların cem olduğu tecellisidir. Bunu, içinde Beytullah'ın bulunduğu haremî şerifle örnekleyebiliriz.

Haremî şerifteki binlerce insanın her birisi kendiliği olarak bireydir. Ama haremî şerifin içerisinde cem olmuş bir bütünlüktür. Her birey bir sıfattır, o bütünlüğün merkezi olan Beytullah ise zattır. Binlerce insanın Beytullahı tavaf edişi her bir sıfatın kendiliği olarak zatı muhabbet edişidir. İşte o Beytullah ademiyyettir.

Allah'ın Âdem'in dili ile kendisine secdeye davet edişi bunun ispatıdır. O Âdem ki kendisinden bildiği, kendisinden gördüğü, kendisinden işittiği, kendisinden zikrettiği, Rabbidir. Şimdi, kadrine ermek Âdemiyyete ermek ve ramazan ayı içerisinde gerçekleşir ibaresini görebilmek için Âdem as'ın halk edilmesini görmek gerekir.

Âdem as'ın toprağı dünyadan alındı Hak katına çıkartıldı arınma işlemlerinden geçti, şekil verilip kulağından ruh olan Muhammedi irfaniyet üflendi. Bu irfaniyetin üflenmesiyle Âdem ayaklandı, gören işiten ve söyleyen oldu.

İşte, talibin dünyadan toprağının alınışı yani talibin nefsinden nefsinin biliyor olduğu, nefsinin secde ettiği yaşamdan alınarak Mürşid-i Kamile tabi oluşuyla Hak katına çıkartılmış olması. Hak katında o toprağın dünyadayken bulaşanlardan arınması, nispetlerinin ifna oluşu, şekil verilmesi, edep erken ve güzel ahlak üzere yeni bir yaşantının kendisinde oluşması, kulağından ruhlanması nefsinden Rabbini bilecek, görecek, işitecek, zikredecek idrakin onda oluşmuş olmasıdır. Hilal ay doğdu, imsak vakti niyetlendi, Rabbe uruç ederek Rabbiyle ziyetlendi, ziyetlenmiş olduklarıyla Rabbin muhatabı olup bayramına erdi.

Eğer insan kuranda bin ay diye ifade edilen ömrü içerisinde kendi ademiyyetini zahir edememiş ise diğer canlı mahlûklardan hiçbir farkı olmadan mahlûkça yaşamış demektir. Niyazi sultanın, mahlûk gözüyle bakma mahlûk görürsün halik gözüyle bakarsan semme vechullah andadır beyanındaki halik gözünü kendimizde oluşturmuştur olmaktır kadrine ermek. Oluşan bu gözle her nereye baksak vechullahı görmektir bayrama ermek. Bu sebeple uruç ederek kadrine veremeyenler için bayram üç günlük şeker bayramıdır. Kadrine erenler için bayram bir ömür sürecek fitır bayramıdır. Âdem as bir gün arşta gördüğü nurun ne olduğunu Cenabı Allah'a sorunca Cenabı Allah kendisine "Bu nur Muhammedi nurdur, o olmasaydı seni de yerleri ve gökleri de yaratmazdım" demiştir.

Dembir:

Tutulmuş oruç ve erilen Kadir gecesinden sonra erilen bayram Fitır Bayramıdır. "Fitır" kelimesi yarmak, yaratmak, ilk yaratılış durumu gibi manalara geliyor. Fitır Bayramı hakikatte ne anlam ifade etmektedir?

Özkan Günal:

Fitır bayramına ermek insanın fitratına erip fitratı doğrultusunda yaşamaya başlamasıdır. Bu fitratın ne olduğunu anlayabilmemiz için Cenabı Allah'ın kutsi hadisinde

“Âlemi senin için seni kendim için yarattım”

beyanını görmemiz gerekiyor. Şimdi, âlem denilen bilinmeliğini isteyen Cenabı Allah'ın bilinecek olduğu özellikleriyle esma ve suret giyerek yaratılmışlığa çıkışıdır. Bu sebeple bu âlem sıfatlar âlemidir. Hiçbir zerre yoktur ki o Allah'ın zuhuru olmasın. Her zerre yani her sıfat Allah'ın yaratılmışlığa çıkışıyla zuhurudur. Herhangi bir zerrenin Allah'ın zuhuru olmaması için o zerrenin külli irade dışında, kendi iradesiyle kendisini var etmiş yani kendiliğinden oluşuma gelmiş olması gerekir ki iman ve itikata göre bu mümkün değildir. Eğer bunun mümkünliğini kabul ediyorsak bu kabulleniş Allah'ın varlığını yok edistir. Bu âlemde varsa, Allah yaratmıştır henüz yoksa, daha yaratılmamıştır. Yaratılmış ise o yaratanın zuhurudur.

Bu sözlerin içerisindeki cümle harfeler heceler kelimeler ve dahi cümleler söylemiş olmaklağım vardır. Tümü benim zuhurumdur. Bu cümlelerin içerisinde var olan tek bir harf dahi benim söylemekliğim dışında kendiliğinden var olamaz. Varsa ben söylemişimdir yoksa henüz batınımdadır söylememişimdir. Bu pencereden âlemin bütünlüğüne bakıldığında her nereye bakıyor olursak olalım her ne görüyor olursak olalım bakıp gördüğümüz yarattığı ile yaratılmışlığa çıkan Allah'ın bilinmeğliğidir. Özü itibariyle her nereye bakarsak bakalım Allah'a bakıyoruz. Bu cümleleri okuyorken gördüğünüz her harften bana baktığınız gibi.

İşte, Cenabı Allah'ın kutsi hadisinde âlemi senin için yarattım beyanı burayı anlatmaktadır. Allah şöyle hitap ediyor kendisini arayanlara “Âlemi senin için yarattım yani bu âlem benim zahirliğimdir, benim bilinmeğliğimdir, benim bir özelliğimin esma ve suret giyişidir, bu âlemde her zerresiyle bilinen görülen işitilen zikredilen benim” demektedir. Allah'ın bilinmek isteği ile zahire gelişi yani yaratılmışlığa çıkışı bilmekliğini de zahir etmiştir. Bilinmek isteği beraberinde bilecek olanı zahir eder. Bu sebeple Cenabı Allah seni de kendim için demektedir. Allah seni de kendim için derken bize sen benim kendimi bilecek olan görececek işitecek zikredecek olan yönümün zahirliğisin. Benim bilinmeğliğim olan bu âlemde beni bilecek olansın. Bilecek olan yönümle teşbihe çıkışımın, bilmek, görmek, işitmek, zikretmek benim kendime ait olan özelliklerimdir. Benim kendime ait olan bu özelliklerimle tecellimsin. Adına cüz dediğin sendeki irade benim kendimi bilmek için külli irademle tecelli edişimdir. Sendeki bu irade ile kendini bilme kendini görme kendini işitme kendini zikretme kendini var etme sonucu kendini ilah zannetmen bu irade ile mümkün olan olgulardır. Ey insan! Bu özelliklerin merkezinde ben olmalıyım çünkü seni kendim için var ettim sen benim kendiliğimsin. Bu irade ile bu âlemde beni bilmelisin” demektedir.

İşte insanın fitratı yani yaradılış gayesi, âlem diye zikredilen nefsinden rabbini bilmesidir. İnsan uruç etmek olan zan perdelerinden kurtulup nefsinde Rabbini bilecek iradeyi kendisinde oluşturarak kadrine erdiğinde nefsinden Rabbini bilmenin huzuruna ve neşesine ermiş olur. Fitrat bayramı denilmesinin hikmeti budur. Ben söyledim ben işittim, söyleyen benim söz benim, işiten benim.

Dembir:

Zahir ahkâmda vakit namazlarının kazası olur ama Bayram namazı kazası olmayan, muhakkak vaktinde kılınması gereken bir namazdır. Bunun hikmeti nedir efendim?

Özkan Günal:

Bayram namazı isminden de anlaşıldığı gibi sadece bayrama ermiş olanın kıldığı bir namazdır. Çünkü bayram namazı bayrama ermiş olmanın şükrüdür. Az önce bayramın insanın fitratını kendisinde zahir etmiş olduğunu ifade etmeye çalışmıştık.

İşte bu zahirlik fitratı olan Allah'ı idrak edecek kalbe, Allah'ı görecek göze, Allah'ı işitecek kulağa, Allah'ı zikredecek dile ulaşmış olmasıdır. Ulaşma bayrama ermektir, şükür ise ulaştığımız o gözle görmeye, kulakla işitmeye, dille zikretmeye başlamaktır. Şimdi, tüm bunlara irfaniyet denir ve irfaniyet Muhammedi irfaniyettir. Bizim fitratımıza ulaşmamız kendi aslımız olan hakikati Muhammediye'ye ulaşmamızdır. Namaz ise bu hakikati Muhammediye'nin tafsilatındaki kulluğu yaşamaktır. Şükretmek bize verilenle bulunmak yani o kulluğun gereğini yerine getirmektir.

Zahiri ahkâmda bayram, namazı kılındıktan sonra başlamaktadır. İnsanların birbirleriyle bayramı kutlamaları bayram coşkusu ve sevincini hep birlikte yaşamaları ve bayrama ait diğer tüm güzellikler hep o namazdan sonra gerçekleşmektedir. İşte bunlar, oluşan irfaniyetin kulluğu ile yaşamaktır.

Cümle fiillerde Rabbi bilmek, cümle sıfatlarda Rabbi bilmek, cümle vücutlarda Rabbi bilmek...

Bu âleme Allah'ın her an bir şan alışı olduğunu görecek irfaniyetle nazar kılmaktır. Kendi kulluğumuzun acziyetini terk etmeden bu âlemin cümlesinde Allah'ın cemali olan Hakikat-i Muhammediye'yi yani kendi aslımızı seyran etmektir.

Cenabı Allah, nereden nereye uruç edilmesi gerektiğini, o urucun neticesinde erilen kadrin ne olduğunu, ulaşılan bayramın ve yapılan şükürün kişinin kendi varlığında tecellisinin nasıl olacağını Araf suresi 179. Ayetinde,

Ant olsun ki biz cinlerin ve insanların çoğunu cehennem için yarattık. Onların kalpleri vardır onunla idrak etmezler onların gözleri vardır onunla görmezler, onların kulakları vardır onunla işitmezler. Onlar hayvanlar gibidir hatta daha aşağıdadır. İşte onlar gaflette kalanların ta kendileridir.

diyerek bize bu hakikati beyan etmektedir. Uruç etmek, yücelmek anlamına gelir ki yücelmek için bir yerden başka bir yere gitmiş olmak gerekir. Bulunduğun yerde durmaya devam ederek yücelmiş olamazsın. İşte terk etmemiz gereken halin ne olduğunu Cenabı Allah bizlere kendisini idrak etmeyen, kendisini görmeyen, kendisini işitmeyen hal olduğunun bildirmektedir. Terk etmemiz gereken yer burasıdır.

Ayet bize aynı anda yüceleceğimiz yani kendimizde oluşturmamız gereken hali de bildirmektedir; kendisini idrak eden kendisini gören kendisini işiten hal. Şimdi mevcut halimizden Allah'ın istediği hale ulaşma yolculuğuna uruç denir. Ulaştığımız yerde onu idrak edecek kalbe, görecek göze, işitecek kulağa ermemiz kadrine ermemizdir çünkü idrak da görmek de işitmek de Allah'ın idraki Allah'ın görmesi Allah'ın işitmesi olduğundan birdir. Bir olana varmak kendimizi layık hale getirmektir. Bizde de oluşması

biri iki yapmaz birin tecellisidir. O birliğe ermekle görecek gözün işitecek kulağın tecellisiyle görenlerden ve işitenlerden olmak bayrama ermektir. Hak ettiğimiz bu özelliklerle görüp işitmeye başlamak o bayramın şükrüdür.

Dembir:

Teşekkür ederiz efendim. Rabbim bizleri, buyurduğunuz gibi, Uruç edip kadrine erip Bayramı hak edenlerden eylesin.

Aşık kendi gönlüyle kıyar mı tatlu cânına
Hele ben dostun yolına cânâ kıyaram kime ne

Cân virüp 'Aşkı aluram 'Aşkıla dostı buluram
Mansûr'layın Hak yolına berdâr oluram kime ne

Eydürem 'Aşkun pîşesin fikr iderüm endişesin
Nâmûs u 'ârum şîşesin taşa çalaram kime ne

Oruç-namâz savm u salât kadr u berât zühd ü tâ'at
Ben bunların cümlesini 'Aşka virürem kime ne

Yuyaram benlik âyetin ıraram fuzûllık yükin
Ben sen ü benlik defterin benden dürerem kime ne

Nemrûd odı olurısa kâr kılmaya 'Aşk erine
Aşkıla ben de ol nârı gül-zâr iderem kime ne

Aşıkam diyen cânların nişânı vardur anların
Giyer melâmet gönlegin ben de giyerem kime ne

Aşıklarda yokdur nâmûs şâh efendi sultânımız
Cânıma 'Aşk odın komış bunda yanaram kime ne

Girçek 'Aşık eydür bize Baba Sultân cânım cânı
Şeyhüm yolına ben dahı kurbân iderem kime ne

Sen **Yunus**'un Mi'râc'ısın hem cân içinde cânısın
Bir cân virem efendüme bin cân aluram kime ne

SİZDEN GELENLER

“Siz o gecenin kadrini nereden bileceksiniz. Bin aydan daha hayırlıdır o gece”

denilmekte Kuran’ da. Bir insan hayatının ortalama ömrü kadar bir süre, yaklaşık 83 yıldan bahsedilmekte diyor Efendi Babam. Allah’la alınan bir nefes Onunla yaşanan bir an, Allah’sız geçen bir ömürden daha hayırlıdır. Düşünebiliyor muyum bunun değerini?

Bir tartı kuralım. Bir kefesine 83 yıllık ömrü, diğer bir kefesine Allah’la geçen bir anı. Akıl ölçüleri değerini yitirir bu hesapta. Öyle bir mizan ki bu Allah’la yaşanan bir anın karşısına ne koyarsak koyalım, terazinin dengesi milim kıpırdamaz. Susuzluktan çölde dudakları patlamış olana ikram edilen bir bardak suya hangi değer biçilebilir. Suyun değeri hangi para birimiyle anlatılabilir. O bir bardak suyla hararetini dindiren şahsın duyguları hangi kalıplara sığar? Nasıl anlayabilirim hissettiklerini? Bir düşün! Kendini onun yerine koy! Layıkıyla anlayamaz ancak bir nebze hissedebiliriz. Maddi bir sıkıntıya düştüğümüzde bize uzanan dost eline teşekkür ederim, Hak razı olsun derken dilimiz damağımız kuruyor, nasıl teşekkür edeceğimizi bilemiyoruz. Kelimeler aciz kalıyor duygularımızı anlatmakta.

Ya bir Hak aşığına Rabi’sine gidecek yolun ışığı tutulsa...

“Geceler taassup olunca inletir bu dert beni diyor” Mısri Niyazi Sultan başka bir dizesinde

Bilmem nic’etsem n’eylesem Bu halvetin şerbetine
Bu canı teslim eylesem Bu halvetin şerbetine

Duysa bunu şah-ı cihan Katresine vereydi can
Olmaz baha kevn ü mekân Bu halvetin şerbetine

diyor. Böyle bir derde tutulan ve sunulan şerbetin bir katresine dahi paha biçemeyen Sultan anlamış mı değerini? Kadrini bilmiş ve sunulan şerbetin (ölümsüzlük şerbeti) hakkını vermiş mi? Vermiş, vallahi de vermiş. Billahi de vermiş. Yetmemiş; “Eğer bir can ise hüsnün pahası Nice yüz bin canın olsun pahası” demiş. “Değer verdiğin kadar değer alırsın diyor” efendim. Bizler, lütfedilene değer verdiğimiz kadar değerini anlayacağız, anladıkça verdiğimiz değer de artacak. Rabbim bize de sunulan şerbetin değerini anlamayı, efendimin, meydanımın, can kardeşlerimin değerini bilmeyi ve gereken değeri verebilmeyi nasip etsin, bu yolda yar ve yardımcımız olsun. Bizi bize bırakmasın... Allah Allah

Ey talip! Aşka aç kendini, Aşkın dokunmasına müsaade et. Aşk her kaba dokunmaz, Dokunacak tertemiz bir kap ister. Temizlen, aşkı hak edecek, aşkı taşıyacak hale getir kendini ve şaşırarak hayret edeceksin ki; Aşk kendini zahir edecek sende, güneş misali aydınlatacak. Hem kendini, hem âlem-i cihanı kaplayacak.

İşte o zaman maşukunu bulacaksın aşk adresinde, her mahallesi aşk kokan maşukunu. Her zerreyi kadeh bulacaksın aşk meyhanesinde, her yudumda mest-i hayran dolaşacaksın. Bazen âlemde maşukun saki, her kadehle yudum yudum mest-i hayran kılan seni, bazen de sen kadehinde kendini sunan Kerem-i Ali. Neticesinde hep mest-i hayran olan, mest olunan, kendi. Kendisinin kendisine muhabbeti, gönül kılar haneni. Hane-i saadete asr-ı saadete kavuşursun o vakit ve o vakit ki; maşukunun lütfuyla sen kalmaksızın sen olursun...

Ali Nisa Yalvaç

İFTAR

Kainat denilen bu muazzam varidat bir yüce muradı ilahi sebebi ile zuhura gelmiştir. İnsan denilen varlık ise o murad-ı ilahinin tam da hedef noktasındadır. İnsanın varoluş gayesi o ilahi arzuyu yerine getirmektir. Kâinat bu ilahi arzu için zuhura geldiği ve o ilahi arzuyu yerine getirecek olan varlık da insan olduğu için, gönüller sultanı Efendibabam “İnsan gaye varlıktır” diye buyurmuştur.

Yüce Mevla bilinmekliğinden, görülmekliğinden, tanınmaklığından ve aşık olunmaklığından çok hoşlanıyor. İşte onun kendi Zat’ına olan bu meyli dolup taşınca Zat’ından sıfatlarına meyli ile kâinatı ve dahi insanı zuhura getirdi. İnsanın varması istenen Zat mazhariyeti öyle yüce bir değer ki o değer hakkıyla bilinebilmesi için de insan başlangıç noktası olarak aşağıların en aşağısına gönderildi. İşte insan geldiği bu maddi boyutta kendisine verilen akıl nimeti ile etrafında olan bitenleri düşündüğünde bunları yapan birinin olması gerektiği kanaatine varır ve böylelikle, çoğunlukla annesinden babasından gördüğü dine mensup olur. O dinin vaaz etiği yaratıcıyı kabul eder ve ona inanır, o dinin gereklerini, zahiri ahkâmını ve ibadet ve teatini mümkün olduğunca yapmaya çalışır. Ama gel gör ki, bu âleme gelişinin asıl gayesinden tamamen bihaberdir ve tabi bihaber olduğundan da bihaber...

Ve, bir gün gelir, öyle bir kutlu gündür ki o, yüce Mevla’nın hidayeti ona erişir de menkıbelerde anlatılan o Arif, Kamil zatlardan biri karşısına dikiliverir. O Zatın huzurunda bu insancık onun mübarek muhabbetine mazhar olur neye mazhar olduğunu bilmeden. O güzeller güzeli Mevla, ne kadar yücedir, ne kadar Rahmandır, ne kadar Rahimdir ki, en güzel elbisesini giyip bu insancığın karşısına oturur da kendisine ait en muazzam sırları, küçücük çocuğuna en önemli ve en ciddi konuları sabırla anlatan bir baba gibi, onun bulunduğu yere inip onun anlayacağı dilde ona anlatır.

O güne kadar Allah adına, Resulullah adına, din adına, iman adına, bir ton kitap okumuş, ne de çok hoca ile konuşmuş olan bu insan duydukları karşısında şaşkına döner. Yıllarca kuru saman çığneyerek açlığını gidermeye çalışmış olan bu insan şimdi kendisine hiç esirgemen, karşılıksız sunulan dumanı üstünde sıcak lezzetli bir çorba, yanında fırından yeni çıkmış mis gibi taptaze ekmeğin karşısında sevincinden, minnettarlığından, hayranlığından donakalır da gülsün mü ağlasın mı bilemez.

O mübarek dudaklardan dökülen her söz, her cümle varlığa, oluşuma, kendisine, Allah’a ve Resul’üne bambaşka bir açıdan bakar da bunları oya gibi öyle bir işler ki, ortaya çıkacağını ancak az çok hissedebildiği muazzam desenin anlayabildiğini sandığı küçücük bir kısmı onu mutluluklara gark eder. Cümlelerin içinde geçen kimi kelimeler ve onlara verilen yüce mana daha önce duyduğu ama mahiyetinin ne olduğunu asla öğrenemediği şeylerin ipucu oluverir onun için ve her bir ipucu onun beyninde şimşekler çakmasına sebep olur. Zifiri karanlıkta bir anda şiddetle parlayan ve sonra sönen şimşekler ona ne halde olduğunu hissettirir ve o yüceler yücesinin karşısında iki büklüm oluverir.

“Ne olur beni buradan gönderme, o ki beni buraya getirdin, buradan beni boş çevirme, bana vereceğin bir şey varsa ne olur ver, ya da benden alacağın bir şey varsa ne olur al, ama beni buradan böyle gönderme”

diyerek yalvar yakar olur iç âleminde. O kainatın Efendisi, O kimsesizlerin Babası hiç evladını boş çevirir mi? Ne mümkün. İşte o insancık O yüceler yücesi Zatullah’ a bende olur da ona Efendibaba diye sarılır, elini ayağını, yüzünü gözünü öpmek ister.

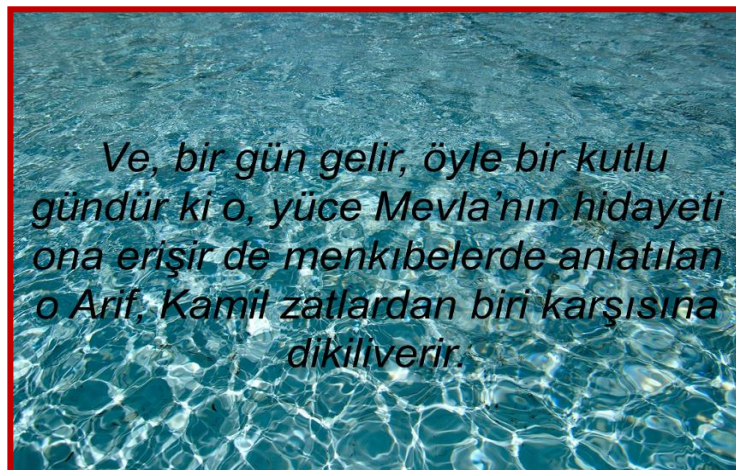
O Zat-ı İlahi sonsuz bir tevazu ve tarifi mümkün olmayan bir güzellikle ona, “*Hadi oğlum bir abdest al*” deyiverir. O gün orada ne olmuştur bilemez ama içinde bir şeyler olduğunu hisseder. Uyuyan bir şey uyanmış, ölü bir balık canlanmış, bir küçük kandil yanıvermiş ve orayı ne de güzel ısıtmıştır. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır. Ne olduğunu neresinde olduğunu tarif edemediği bu kandil çıktığı yolculukta her daim onun rehberi, asla şaşmayan pusulası olacaktır. İşte bu âleme insan suretinde gelmiş bir varlığın başına gelebilecek en güzel şey, ona sunulabilecek olan en büyük nimet, bir Mürşid-i Kamil’e yolunun uğraması ve o yüceler yücesinin de onu lütfedip meydanına, evlatlığına kabul etmesidir. Bu paha biçilmez buluşmayla başlayan bu mana yolculuğu kişinin kendisinden başlar, kendisinden geçer ve yine kendisine varır.

Bir Mürşid-i Kamil’e yolu uğrayan bu nasipli, kısmetli insan, bu yolculuğun ne olduğunu ve bu yolculuktan muradın ne olduğunu da yine bu meydanda Efendisinden öğrenir. Bu yolculuktan murat ancak ve ancak Cemal-i Yara ermekdir. Manevi bir yücelme seyri olan bu yolculuğa Seyr-i Sülük veya diğer bir tabirle Uruç adı verilmektedir. İslam’ın 5 şartından biri olan ve belirlenmiş bir tarihte başlayan Ramazan ayında yerine getirilen oruç ibadeti de gerçekte manada gerçekleşen bu manevi yolculuğun zahirde elbise giydirilmiş halidir. Madde zaman ve mekân ile kayıtlıdır, bu sebeple zahirde Ramazan ayı belirlenmiş bir tarihte başlar ve biter. Ancak manada zaman yoktur, vakitten bahsedilir, kime Ramazan vakti lütfedildiyse o da layık olmaya gayret ederek orucunu tutmaya başlar.

Kendisine Ramazan ayı lütfedilmiş olan bu kutlu kişi için bundan sonraki tüm hayatı Ramazandır ve o artık hep oruçlu olacaktır. Allah’ta son yoktur ki ona olan aşkta ve sevdada, ona olan uruçta ve yakınlıkta ve onun zevk ve neşesinde son olsun.

Bu manevi yolculuk birçok yıkım ve yeniden yapım içerir. Bir şeyi yeniden yapmanın, imar etmenin tek yolu öncekini yıkmaktır. O ne güzel yıkımdır ki yerine konacak olan yüceler yücesidir. Bu bir akıl yolculuğu ya da mantık yolculuğu değildir. Bu yolculuğu maddi, beşeri hiçbir değer, hiçbir yargı anlayamaz. Bu bir aşk yolculuğudur. Aslında yola çıkan da aşktır, yol da aşktır, varılan da yine aşkın kendisidir. O gün o ilahi huzurda, içinde yanan, yakılan o aşk kandilinin peşinde, Efendi babasının ona söylediği her sözü koşulsuz, şartsız, hiç düşünmeksizin, düşünmemesi gerektiğini de düşünmeksizin yıkılmaz, sarsılmaz bir sadakatle yerine getirmeye çalışır, bunun için didinir durur, başkaca da hiçbir şey bilmez, bilmek de istemez bu yolun yolcusu. Bilen zaten biliyor ve ne yapılması gerektiğini söylüyorken daha ötesini düşünmeye ne gerek vardır ki. Efendisinin söylediği her söze, sırf o mübarek dudaklardan döküldüğü için, sırf o kendisini lütfedip muhatap alıp ona nazar kıldığı, onunla konuştuğu için öylesine bir samimiyetle ve teslimiyetle yapışır ki, kim ne der, ne olur ne biter umurunda olmaz, gözü de görmez.

Bu yolda içine dışına her yerine inatla yapışmış emmareye ait ne varsa Efendibabası ona gösterir de o da bu gösterilenlerle mücadeleye girişir. Mücadele olmadan bu yolda yürünmeyeceği bellidir. Emmareden ne kadar azalırsa Efendibabası da o kadar dolar ona. Bu şiddetli mücadelede düşse kalka ilerlerken yenildiği anlarda koşar içinde yanan o kandile ve “*Ne olur sönme, ne olur beni bırakma, ne gitme*” diye yalvarır o yanan ateşe.

Sönmesin diye çırpınır vahşi bir ormanda, karanlıklar içinde yapayalnız kalmış bir küçük çocuğun yanan bir küçük ateşin sönmemesi için çırpınışı gibi. Ama O Efendibaba o kadar yücedir o kadar affedicidir ki, yine ona muhabbet eder, dudağındaki bir küçük gülümseme o ateşi canlandırır, güller açar içinde, emmare de nedir, topunuz bir olsanız ne yazar diye meydan okuyası gelir.

Zikir bu yolun yolcusunun her şeyidir. Zikir aşktır, zikir sevdadır, zikir Efendibabadır, zikir yüce sevgilidir. O her zaman zikri ile içinde yanan ateşe yönelir. Daim zikreder, her yerde zikreder, yatar kalkar zikreder, Zikirsiz duramaz, gaflete düşerse hemen koşar gelir zikrine sarılır, af diler. O ateş midir zikrettiren ya da zikredilen, ne bilelim, ama zikrettikçe kandilinin ateşi büyür, güçlenir. Zikrettikçe zikredilen dönüp ona “*Hadi oğlum devam et der*” Zikrettikçe Efendisini içinde bulur, o ateşin başında Efendisi ile diz dize oturur, tıpkı o ilahi huzurda onun dizinin dibinde, elleri ellerinin üstünde oturduğu gibi. O demden hiç çıkmadığını hep Efendisinin dizleri dibinde oturduğunu anlamaya başlar. Efendisi olan o aşk ateşinin başında, Efendisi olan o daim zikri ile Efendisine yönelir de âşık kim idi, kim kime geldi, kim kimi zikretti, onu da bilmez, bilmeye de hiç gerek duymaz, Onun dizleri dibinde sonsuza kadar oturmak, onu zikretmek, onu sevmek, ona bakmak, başını kaldırdığında onun o güzeller güzeli bakışını, gözlerini görmek, oracıkta hemen ölüvermek ve o olmak ister. İşte, o aşk ateşi varlığını dediği her ne varsa kapladığı gün, içini doldurup tüm azalarında taşıdığı gün, Efendisinden gayrı hiçbir şeyi zahir ya da batın göremez olduğu gün, Efendisi ile o ateşin başında sarmaş dolaş olur, Onun güzelliğinde yok olur, sadece Onun güzelliğini görür başka diye bir şey kalmaz da onun gözlerinde kaybolur. İşte bu, uruç eden aşığın İftarıdır. O ne güzel iftardır, ey aşk iftarların en güzelisin...

İftar, aşığın aşkında yok olduğu andır.
İftar, aşığın maşukuna vardığı andır.
İftar, seven ile sevilenin bir olduğu andır.
İftar, dünyanın bittiği andır.
İftar, nefsin gönül olduğu andır.
İftar, zikrin tecelli ettiği andır.
İftar, Efendiyle ile bir olunan andır.

Rabbim cümlemize nasip etsin... Aşk u Niyaz ederiz... HUUU...

Okyanus Ertan

CEHALET KARANLIĞIMIZA GÜNEŞ DOĞUNCA

Kendi karanlığımızdan habersiz, kocaman bir muamma iken yaşam, dünya omuzlarımızda büyük bir yük iken, gideceğin adresi bilmeden yürümek, soracağın soruyu bilmeden söze başlamak gibi bulanık, karanlık ve anlamsızmış yaşamak. Kaybettiğin yeri bilmeden aramak, aradığına bakıp da görmemek gibi; uykuda gördüğünle oyalanmak, uyanırken bir garip hayale dalmak gibi; sevmeyi bilmeden sevdadan konuşmak, gözün kulağın dilin varken nefes almamak gibi; ölü gibi kendimizden bir haber, kendi hakikatimize körmüşüz. Gönüller Sultanı Güzel Efendimiz, lütfedip bize ruhundan üfledi, gönül bahçesinin kapılarını açtı da cehalet karanlığımıza güneş gibi doğup hakikate uyandırdı, elhamdülillah.

Ne biliyorduk? “Bilmediğimizden” gayrı her şeyi...

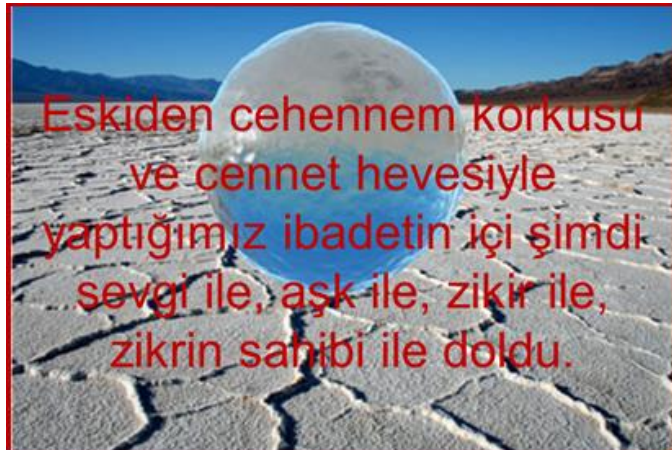
Bir ibadet anlayışımız vardı. Farz ibadetler, sevaplar, günahlar, şartlar, kayıtlar, yazılmış sınırları çizilmiş onca detaylar. Neredeyse toplumsal, kültürel bir yaşam tarzı haline gelmiş, sorgulamadan, manasını bilmeden yapılan alışkanlıklar. Bayramlarda el öpülür, ziyaretler yapılırdı; kandil gecelerinde yapılan dualarda günahlardan arınıp, yetmiş bin sevap kazanırdık. Kadir gecesinde cennetin kapıları açılırdı. Ne kadar rekât namaz kılırsan o kadar yaklaşırdın Allah’a. Bir “Ben” vardı, ötelerde bir “Allah” vardı, bir de ibadetlerimiz vardı.

Neydi Ramazan?

On bir ayın sultanı Ramazan, bir yılda bir ay manevi olarak huzur bulduğumuz, yemeyerek içmeyerek nefsanî isteklerden uzak kalarak oruç tuttuğumuz, açların halini anladığımız, iyilikler yapmaya çalıştığımız, yemeklerimizi paylaştığımız, sonunda ise, bir dahaki seneye görmek nasip olsun diye dualar ettiğimiz bayramıyla uğurladığımız bereketi bol, en hayırlı aydı. Hakikatiyle ruhlanamadan, zevkiyle zevklenmeden, maksudumuzu bilmeden yaptığımız ibadet ile benliğimize bir benlik daha giydüğümüz, şartlarında kaybolup manasından gafil yaşayarak geçirdiğimiz “sayılı günler” olmuş bize Ramazan. Oysa,

Ramazan, hakikat ile tevhit üzere yaşamakmış.

Zahirde olan, mananın elbisesidir diye buyuruyor Güzel Efendimiz. Oruç, tan yerinin ağarmasından güneşin battığı ana kadarki zamanda tutuluyor. Doğumdan ölüme; yani meydana gelip niyetlenerek, cehalet karanlığımızın aydınlanmasıyla, tevhit üzere olan yaşama idrak alemimizde doğuşumuzdan, vahdet zevkinin her yanı kaplayıp gayrıyı görmediğimiz ana kadar olan vakit. Cümle işlerde İşleyenin Allah olduğuna şahit olunan an, bir ömür. Ne zaman ki Hakikat bildirildi Kudret O’nun kudreti; tecellide olan Kendisi, vakit girdi başladı uruç.

“Allah, bildirilmeden asla bilemeyeceğimiz, bilmekle kalarak bir arpa boyu yaklaşamayacağımız cemaline, talep etmekle kalanları değil hak edenleri erdirir” “Bir güzelliği görmek, o güzelliği kendinde oluşturma mesuliyetini de beraberinde getirir”

buyuruluyor. O halde, orucun hakikatini bilmek de, niyet etmek de bizi kadrine ve bayramına ulaştırıyor.

Bildiğimizi yaşantımızda görerek, bildirilene kendimizde şahit olarak, nasip edilen Ramazanın kıymetini kadrini bilmiş, Cemali Yâre ermek ile bayramına ermiş oluyoruz. Kendimizde ve bu âlemde Ondan gayrısını görmekten ve işitmekten kesilerek, Ondan gayrısını zikretmekten sakınarak tutulan oruca; isteklerimizin olmayışıyla, yaşadığımız her an, aldığımız her nefeste Onunla olmanın huzuruyla tutulan oruca; demimize rıza göstererek rızasına ulaşacağımız, zulmaniyetten arındıkça nuraniyetle dolacağımız hal ile tutulan oruca, Efal orucuna niyet ettik elhamdülillah.

“Aşk doldu kabıma kulaklarımdan”

Eskiden cehennem korkusu ve cennet hevesiyle yaptığımız ibadetin içi şimdi sevgi ile, aşk ile, zikir ile, zikrin sahibi ile doldu. Tazelendi iman özün özüyle, ekildi toprağa kendi eliyle. Ne ben kaldı ne bu alem; yalnızca O var, Onunla birlikte gayrı kalmadı. Korku, gam, keder, kaygı hükmünü yitirirken bu bakışta, aşk pazarında Sevgili muhabbetinin neşesi yayılmaya başladı içeriden içeriye. Yaşamın anlamı tüm ihtişamıyla sardı gönüllerimizi. Seven de Kendisi oldu Sevilen de.

Aşk ile ekilen tohum aşk ile yeşermez mi?

Aşk ile üflenen ruh Maşukuna muhabbet etmez mi?

Maşuku olanın aşkı gayba gider mi?

Aşkını kazıdığı halini Maşuku görmez mi?

Bu alemi senin için, seni kendim için yarattım diyen Sevgilide yok olmaya koşmaz mı aşık?

*Sevdayı muhabbet olmazsa Bu aşk bu sevda neye yarar
Aşık maşukunu bulmazsa Bu aşk bu sevda neye yarar*

*Talip olduk Hak cemaline Erişmek için kemaline
Nazar kılmazsa her halime Bu aşk bu sevda neye yarar*

*Arayı ben dostu bulmazsam Dostun mahremine varmazsam
Yanıp yanıpta kül olmazsam Bu aşk bu sevda neye yarar*

*Takatim yok ayrı kalamam Gurbet illerinde duramam
Yardan gayrısıyla olursam Bu aşk bu sevda neye yarar*

*Ne gam çekersin be İbrahim Değil midir Rahman ve Rahim
Bilinmezse eğer ahvalim Bu aşk bu sevda neye yarar*

Halil İbrahim Baki...

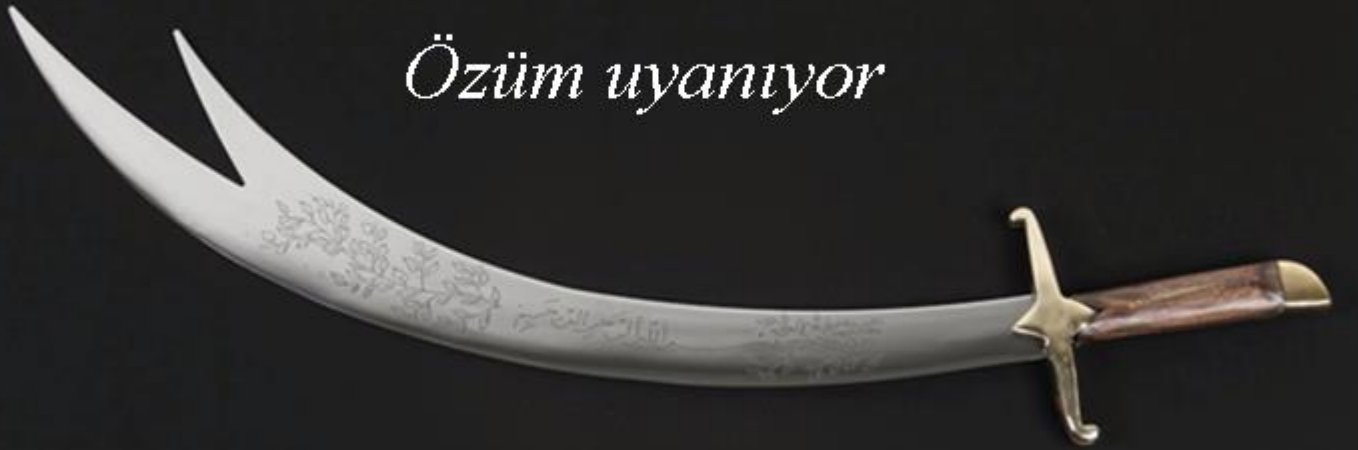
Rabbim bizi, kandillerini birer birer yakıp bildirilenin kadrine erenlerden, Ramazan-ı Şerif'te bildirilenle, gayretle, sadakatle, teslimiyetle, aşk ile fena bulup, iftar zevkine bayram neşesine varanlardan, cemal cemale yaşayanlardan eyleye. Bizi bize bırakmaya.

Aşk u niyazlarımızla. Hu.

Mehmet_Eda Yörüger

Sunulan ilahî bilişlerin farkındalığında depremler oluyor iç âlemimde. Kendi bilişlerim parçalanıyor. Temelsiz, sabit fikirlerim yıkılıyor. Kalbimdeki dünyaya tamah eden isteklerimle kendi ellerimle yaptığım putlar gibi. Yeni keşifler fişkırtıyor peşi sıra volkandan çıkan lavlar misali. Fakir yeniden doğacak olmanın sancularını yaşıyor.

Özüm uyanıyor

MAKALE

Zikir...

Eûzubillâhimineşşeytânirraciym
Bismillâhirrahmânirrahîym

İman edenlere vakti gelmedi mi ki, kalpleri Allah'ın zikriyle titremesin. (Hadid 16) Rabbini de çok zikret ve sabah akşam zikret. (Al-i İmran 41) Allah'ı çok zikreden erkekler ve kadınlar var ya, Allah bunlara bir mağfiret ve büyük bir mükafat hazırlamıştır. (Ahzab 35) Bunlar, Allah'a iman edenler ve kalpleri Allah'ın zikriyle huzura kavuşanlardır. İyice bilin ki ancak Allah'ı zikretmekle kalpler yatıştır ve huzur bulur. (Ra'd 27, 28)

**Kalpler demirin paslandığı
gibi paslanır, onun cilası
Kur'an okumak ve Allah'ı çok
zikir etmektir.**

(Hadis-i Şerif)

Sabah ve akşam içinden yalvararak ve korkarak yüksek olmayan hafif bir sesle Allah'ı zikret. Gafillerden olma. (Araf 205) Gerçekten Allah'ı, Ahiret gününü arzulayanlar ve Allah'ı çok zikredenler için, size Allah'ın Resulünde pek güzel örnek vardır. (Ahzab 21) Muhakkak ki, Allah'ı zikretmek her şeyden daha büyüktür. (Ankebut 45) Nice adamlar vardır ki, ne bir ticaret nede bir alışveriş, Allah'ı zikretmekten kendilerini alıkoymaz. (Nur 37) Ey iman edenler, Allah'ı çok zikredin, O'nu sabah ve akşam zikredin, yüceltin. (Ahzab 41) Namazı kılıp bitirdikten sonra ayakta iken, otururken, yanlarınızın üstüne yatarken hep Allah'ı zikredin.(Nisa 103)

Akıl sahipleri o kimselerdir ki, ayakta iken, otururken ve yatarken Allah'ı zikrederler; göklerin ve yerin yaratılışı hakkında düşünürler ve şöyle derler: Ey Rabbimiz sen bunları boşuna yaratmadın. Sen batıl şey yaratmadan münezzehsin. Artık bizi cehennem ateşinden koru. (Al-i İmran 191) Gerçek müminler o kimselerdir ki Allah zikredildiğinde kalpleri korkarak ürperir, onlara Allah'ın ayetleri okunduğu zaman imanlarını artırır ve onlar, yalnız Rablerine tevekkül ederler. (Enfal 2)

Allah'ın zikrini kim umursamazsa, ona bir şeytani musallat ederiz de, artık o, ondan hiç ayrılmayan bir arkadaş olur.(Zuhruf 36) O halde yazıklar olsun o Allah'ın zikrini terk eden kalpleri katılara. Onlar apaçık bir sapıklık içerisindedirler. (Zümer 22) Muhakkak şeytan, şarapta ve kumarda, aranıza düşmanlık ve kin düşürmek, sizi Allah'ı zikretmek ve namaz kılmaktan alıkoymak ister. Artık siz bunlardan sakınmaz mısınız? (Maide 91)

Ey iman edenler, sizi ne mallarınız, ne çocuklarınız, Allah'ı zikretmekten alıkoymasın. Her kim bunu yaparsa işte onlar hüsrana uğrayanlardır. (Münafikin 9) Rabbinin ismini zikret, her şeyden kesilerek O'na yönel (Müzzemmil 8) Sabah akşam Rabbini zikret. Gecenin bir kısmında da O'na secde et. Birde geceleyin uzun bir müddet O'nu zikret. (İnsan 25,26)

Kötülüklerden temizlenen, Rabbinin ismini zikreden ve namazı kılan, mutlaka kurtulacaktır. (A'la 14,15) Ey Resulüm, itaatkar ve mütevazi olanları Cennetle müjdele. Bunlar o kimselerdir ki, Allah'ın ismi zikredilince kalpleri titrer. (Hac 34,35) Kim de Rabbinin Zikrinden yüz çevirirse, Allah onu şiddeti artan bir azaba sokar. (Cin 19)

O halde siz, beni zikredin ki, ben de sizi zikredeyim. Bana şükredin de nankörlük yapmayın. (Bakara 152)

Sadakallahülazim.

ALINTI BÖLÜMÜ

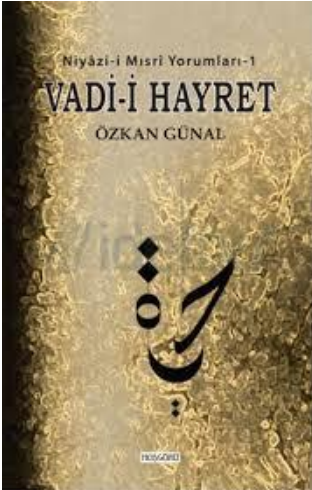
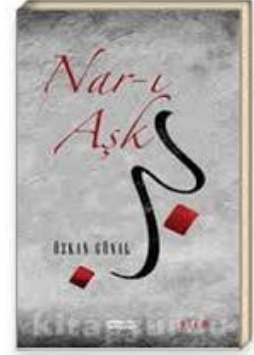
Seni sevmekten başka hiç bir şey bırakmadı bende bu sevdâ. Seninle başladı, aslında ilk kıvılcımdın, o kadardın, şimdi sende kalmadın. Ben ise çoktan yandım, artık sevdayım. **SEVGİYE DAİR**

Hakk'a
Varmak için,
Masivaya olan
Sevgi ve muhabbetimizi
Hakk'a yöneltmek lazım.
Her ikisi de
Aynı anda olamaz.

GÜL KOKULARI

*Benden içeridesin, tüm yolların sonu en sevgili! Sevgiyle yaptığın gülüşünün zuhuruyum, kendimde değilim içtiğimden beri muhabbetinden aşkı. Sırlanıp seninle aynayım güzelliğine. Kendini seyredişinin nurundayım, kalmadı nurdan farkım. Kesret, vahdet, halk ve sen; hepsi bir. Fakir'den tecelliye gelişinle görüyorum seni. **NAR-I AŞK***

**Tecelli eyler ol dâim celâl ü geh cemâlinden
Birinin hâsılı cennet birinden nâr olur peydâ**
(Her daim celâlinden, cemâlinden tecelli eyler; birinin görüntüsü cennet, birisi nârdan oluşur.)

Celâli ve cemâli ile tecelli eden Cenab-ı Allah'ın kendisidir.

Tecelli; gözükmek, ortaya çıkmak anlamındadır. Allah'ın tecelli etmesi de Allah'ın yarattığına tenezzül ederek, yarattığı ile zâhir olması, gözükmesi anlamında kullanılır. Bu dünyada her ne var ise ki buna bizim kendi nefislerimiz de dâhil, cümle âlem her zerresiyle Cenab-ı Allah'ın tecellisidir.

Bu sebeple bu âleme vahdet-i vücud denir. Cenab-ı Allah'ın vücudlanması nedir?

Bu âlemde ki her zerreden tecellide olan Allah, her zerre ile görülendir. Bizler bu tecellide Allah'ı görmek yerine, kendimizi gördüğümüz için şirk ediyoruz. Şimdi, bizim vücudumuzda bir sürü çokluk yani kesret var. **VADİ-İ HAYRET**

En aşağıya
İnmeden
Hak katına
Yücelmek,
Hayel ve zan
Olarak kalır.

GÜL KOKULARI 2

Hatem-ül enbiya Denir şanına
Kabeyi aslına Döndürendir O.

Her yüzden Rabbini Muhabbet edip
Ahlakı haliyle Anlatandır O.

Gayıpta değildir Tarif ettiği
Mevlayı yaşama İndirendir O.

Bildirip talibe Tevhit imanı
Allah'a secdeyi Yaptırandır O.

Kaldırıp aradan Tüm perdeleri
Hakikat namazı Kıldırandır O.

Tecelli edeni Ayan gösterip
Halktan Hakka uruç Ettirendir O.

Ledün sırrı ile Doğup kalplere
Cehalet şirkini Kaldırandır O.

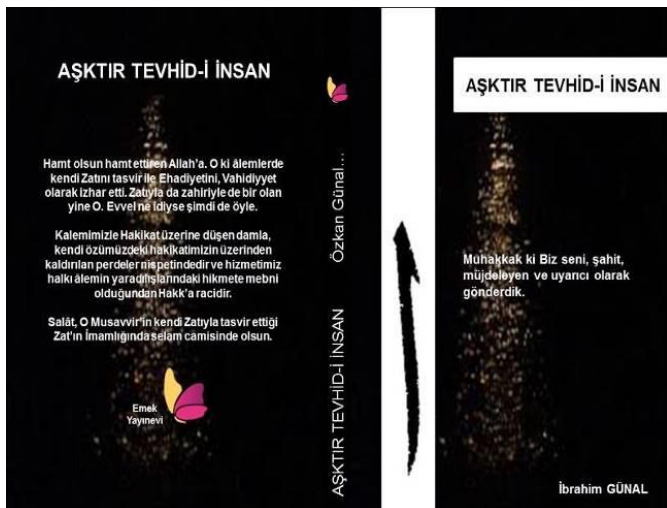
Fakire lütfedip Nur cemalini
Halil'den kendini Sevdirendir O.

SEBEBİ YAR CEMALİ

İnsan, zahiri yaşamdan yani madde boyutundan mana boyutuna geçmek suretiyle, varlık kesafetinden kurtulup mananın idrakı ve şahadeti ile İlmen yakın, Aynel yakın ve Hakkal yakın mertebesine erer. Bu mertebede nazar eder ki, mevcudu hakiki ancak Zatullah olup gayrısının olmadığını âlemi şuhutta, zat'ıyla, sıfat'ıyla ve efal'ıyla ve dahi esmasıyla tecelli ile her an bir şende olan Allah gerçeğine erer ki, **La ilahe illallah** sırrının ve zevkinin gereği aşikâr olur.

Aşkî mutlak, zevkî mutlak, seyranı mutlak ve gördüğü Hak olur.

Bu anlayış insanın evvel emirde Rabbine verdiği ahdin bir gereği olup tahakkukuyla nereden gelip nereye gittiğine arif kılar. Bu manevi yolculuğun sülûku tevhitteki anlayışına **Halktan Hakka uruç** denildi. Yani, halka nispetle görüş ve anlayıştan ifna ile Hakta ispat zevkinin oluşumudur.

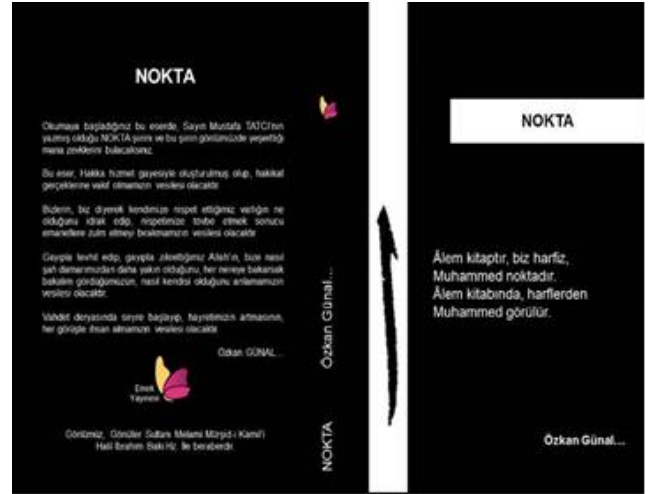

AŞKTIR TEVHİD-İ İNSAN

BEN KARA DA VE AKTA'YIM

Hakikat meydanında Mürşid-i Kamil rehberliğinde varlık boyutundan yokluk boyutuna yaptığımız yolculuk neticesinde daha önce varlık sahibi gördüğümüz eşya ve nefsimizi o varlıkta zahir olan Hakk'a vardığımız için göremez oluruz. İşte, biz idrak cihetiyle Karaya vardık. Süleyman Çelebi Hz Mevlidi şerifte burasını şöyle anlatmaktadır.

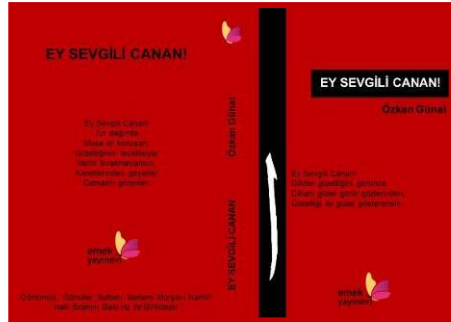
*Susadım gayet harâretten katî Sundular bir câm dolusu şerbeti
İçtim ânı oldu cismim nûra gark Edemezdim kendimi nûrdan fark*

Vardığımız yer, ilk yaratılan Nur'dur. Yani, biz aslımıza dönmüş olduk. Orada biz kalmadı, nurda batınız, nur var nurdan gayrısı yoktur. Burası, tevhidin La ila he ille Allah boyutudur. Allah'tan gayrı ilahın kalmadığı Allah'ın ispatta, Zat tecellisinin olduğu idrak boyutudur. Ak ile bahsedilen ise, dünya ve nefsimizin görülür hale geldiği, sıfat ve fiil tecellisinin gerçekleştiği yerdir. Burada Nefsinden soyunan Aşık, nefsin ruha secde etmesi sonucu Hak ile yeniden doğum denilen kulluğa çıkar. Kuldan görülen Hak olur. Şahadet alemine çıkan Hakk'ın kendisi olduğundan orada birliği bozmayan ikilik vardır. Her ne görüyor isek zatın sıfat tecellisi ile fiile gelmesidir. Tafsilata çıkan yine aynı Nurdur. Burası tevhidin Muhammeden Resulallah boyutudur. Beyanda, kara ve ak tayım ibaresi Tevhidi anlatmaktadır. Maide suresi 120 Ayeti Kerimesinde Cenabı Allah şöyle buyurmaktadır:

Göklerin, yerin, onlarda bulunanların mülkü Allah'ındır. O, her şeye Kadir dir. NOKTA

Ey sevgili canan!

Sana niyetliyim.
İftar Cemalin,
Bayram kendimde seni
Seyretmekliğimdir.

EY SEVGİLİ CANAN!

Her şey, seni gördüğüm an başladı. Gökten bir sevda düştü, düştüğünden beri kendimde değilim ve ben artık eski ben. Sana benzetiyor her gün biraz daha hallerimi. Hayatımdaki en güzel şeysin.

GİTMELİYİM

BİTİM

Değerli okuyucu,

Emek Yayınevi, Dembir dergisinin altıncı sayısını okuduğunuz için emeği geçenler olarak hepimize çok teşekkür ederiz. Umarız okuduklarınızın Ramazan, oruç, Kadir gecesi ve Ramazan Bayramına olan bakışınıza, katkısı olmuştur. Amacımız, alışıla gelmişlik ve ezber bilgiler ile kutsiyeti sınırlanamayacak olan değerlerin, kalıplarımızın içine sığdırılmaya çalışıldığını gösterip bu kalıpları kırmaktır. Allah hiçbir kalıba sığmaz, Allah'a varmak için kendi kalıplarımızı kırmalıyız. Ramazan ayının içinde yaşanan Orucun, Kadir gecesinin ve tecellisi olan bayramın, sıradan basit bir şey olup her yıl tekrara tekrar yaşandığı algısından kurtarıp, gerçek değerlerini, insan denilen iman ehli olmanın, farz olan yakınlığın, ancak oruç sonucu kadrine ermekten geçtiğini göstermektir.

Bu sayımızı, Emek Yayınevinden ileride yayınlanacak olan, Özkan Günel'in kaleme aldığı, düzenlemesini Emine Aytül Erol'un, yaptığı bir eser ile noktalıyoruz.

Aşkın Dilinden

☞ Bizim Hakk'ı zikredişimiz, Hakk'ın bizdeki zikrine ulaşmak içindir.

☞ Zikrettiğinin önündeki perdeler sana ait olanlardır.

☞ Ehlibeyt ile tevhit edilmeyen zikir, Allah'a ulaşmayan zikirdir.

☞ Bilinçsiz yapılan zikir, zikrettiğini hayalle tevhit eder. Melami, bilinçli olarak Allah'ı zikrettiği için, zikrin tecellisini görür.

☞ "Ben sizin rabbiniz değil miyim?" Kelamının mahiyetini gören, o nidayı daim zikirde bulur.

☞ Zikri olamayan ilim kişiye kendisini ispat ettirir. Oysa ilim, zikrini tanıtmak içindir.

Aşk ile kalın.

Gönlümüz, gönüller sultanı, Melami Mürşid-i Kamili Halil İbrahim Baki Hz. ile beraberdir. Üzerimizdeki nurunun bizi aydınlatması, gönlümüzdeki yanan kandil oluşu, daimi olsun.

ALLAH ALLAH

